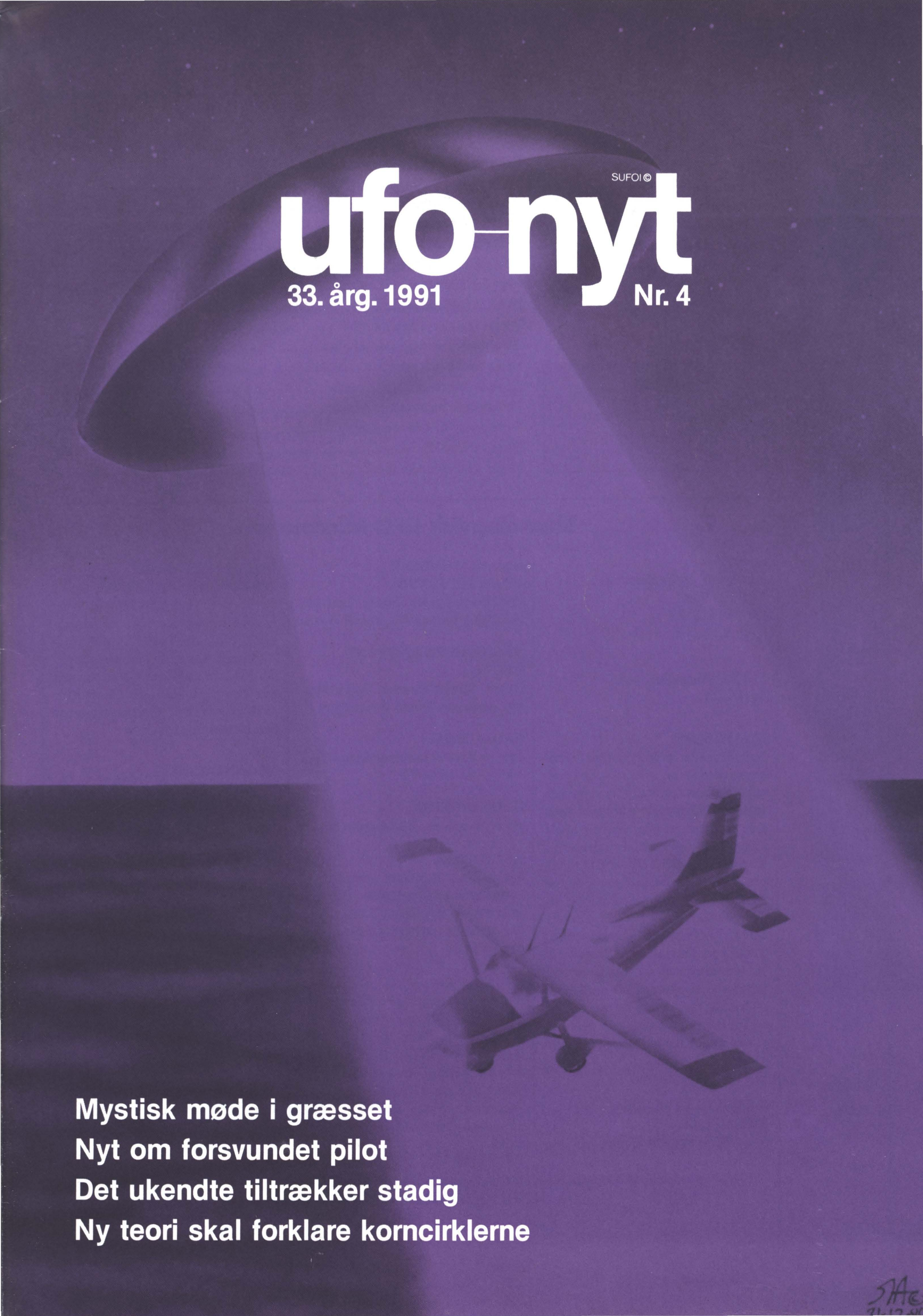

ufo-nyt

SUFOI ©

33. årg. 1991 Nr. 4

Mystisk møde i græsset

Nyt om forsvundet pilot

Det ukendte tiltrækker stadig

Ny teori skal forklare korncirklerne

FORSIDEN: Hvad skete der med piloten Frederick Valentich?
Læs notitsen „De så forsvundet pilot".
Tegning: Stefan Harboe Andersen

SUFOIs telf. numre står denne gang på side 7 og 23

Indhold

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postbox 6, 2820 Gentofte,
tlf. 86 28 90 61
Giro 9 11 77 25
Normal ekspeditionstid: kl. 18-23

SUFOI´s formål og ledelse:
Se side 23

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR:
Kim Møller Hansen

REDAKTIONELLE MEDARBEJDERE:
Ole Henningsen, Frank Lerbæk, Flemming Rasmussen, Inge H. Svane

TEGNERE TILKNYTTET UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen, Stefan Harboe Andersen, Dezsö Sternoczky

PRODUKTION:
Sats og Tryk er udført af Scoop Tryk Valby - 31 16 44 90

DISTRIBUTION:
Avispostkontoret, København V.

ANNONCER:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

ARTIKLER:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

SIDSTE FRIST FOR INDLEVERING AF STOF:
den 15. december 1991 for stof til nr. 1, som udkommer den 15. februar 1992 - den 2. april 1992 for stof til nr. 2, som udkommer den 15. maj - den 2. juli 1992 for stof til nr. 3, som udkommer den 15. august - den 2. oktober 1992 for stof til nr. 4, som udkommer den 15. november

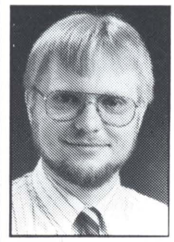
ABONNEMENT:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider.
Abonnementsprisen for 1991 er Dkr. 177,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 50,00 (i alt kr. 227,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland og lande uden for Skandinavien. Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (1991-95 incl.) for kr. 885,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1135,00.

ADRESSEÆNDRINGER:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs medlemsarkiv: Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Åbenrå.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) • Postbox 6 • 2820 Gentofte • tlf. 86 28 90 61
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ISSN 0049-4976

Det ukendte tiltrækker stadig

AF PER ANDERSEN

Søndag den 11. august offentliggjorde Berlingske Tidende en helt ny Gallup-undersøgelse om danskernes holdninger til en række kontroversielle emner, der ligger på kanten af vores nuværende viden.

Desværre havde Gallup ikke spurgt folk om deres holdning til ufoer. Til gengæld var andre, lignende ukendte „fysiske" fænomener dækket. Af undersøgelsen fremgår det, at 4% af befolkningen tror, at den afskyelige snemand eksisterer, og 6% tror på eksistensen af Loch Ness uhyret.

På denne baggrund er det nok ikke urealistisk at tro på, at omkring 5-10% af Danmarks befolkning tror på ufoer. Selv om det er en forholdsvis lav procent, betyder det alligevel, at omkring 250-500.000 danskere mener, at ufoer eksisterer.

Det er derfor oplagt, at SUFOI stadig i høj grad har en klar eksistensberettigelse, og at UFO-Nyt i øvrigt har mange, potentielle læsere!

I den forbindelse må det selvfølgelig slås fast, at SUFOI ikke er ude på at overbevise alverden om, at alle ufoobservationer drejer sig om rumskibe fra universet. Det er tværtimod et vigtigt mål for os at undersøge alle beretninger seriøst for at fastslå, hvor meget „naturligt" og hvor meget „ukendt", der gemmer sig bag ufoobservationerne. Og samtidig er det en væsentlig del af vores arbejde at oplyse så mange som muligt om de nye resultater, der fremkommer.

Gallup-undersøgelsen viser dog også, at de mere psykisk orienterede emner har fået et kraftigt tag i folk. Fx tror 47% på synskhed, 68% tror på en sjette sans, 33% tror på astrologi, mens kun 9% tror på spøgelser.

Der ser ud til at være sket en drejning i folks generelle interesser. Fra at fokusere på deres omverden er mange New Age overbeviste i højere grad interesseret i dem selv og deres eget indre. Startende med LSD og Grof's storværk „Den Indre Rejse" er der i dag stor interesse for emner omkring selvudvikling. At få lagt sit horoskop, personlig udvikling, terapier, helse og lignende emner er i høj kurs.

På mange måder er det en sund holdning. „At feje for egen dør" har til stadighed været et godt ordsprog, og mange ændringer starter med én selv.

Omvendt er det en vej med mange farer. Ikke alene skal man til stadighed sørge for at bevæge sig ind på de nye områder med skepsis - et andet ordsprog er jo, at „det er ikke alt, der glimrer, der er guld". Men også fanatismen lurer om hjørnet. Éntinger at beskæftige sig med sig selv, men når man tror, at man kan ændre denne verden ved at sende positive tanker hver dag på et bestemt tidspunkt, er man ude et sted, hvor man lukker øjnene for denne verdens realiteter.

Der er stadig en række politiske beslutninger, der skal træffes i den virkelige verden. Og mere jordnært er der en lang række ydre forhold i dagligdagen, som man bevidst kan arbejde på at ændre.

Nu behøver man ikke at gå så langt for at finde fanatismen.

Selv i ufo-kredse kan den findes. En ufo-forening som IGAP har mange kult-lignende træk: Den blinde tro på en mester (Adamski), forestillingen om at man er forfulgt, ideen om at man som en lille frelst skare skal redde denne verden osv.

Da Rene Erik Olsen i IGAP's blad, UFO-Kontakt, tillod sig at skrive en kritisk artikel om den tvivlsomme kontaktperson Eduard Meier, blev han straks i UFO-Kontakt stemplet som CIA-agent, og man skrev, at „vi må nok gøre kort proces med Rene og støde ham ud i det yderste kosmiske mørke".

Ja, vidste man ikke bedre, kunne man tro, at UFO Kontakt var et vittigheds-blad. Desværre er holdningen alt for typisk for IGAP.

Enhver søgen efter det ukendte skal foretages med stor forsigtighed. For alt i verden må man ikke lade fornuften fordampe til fordel for ukritisk accept af den store mængde information, man bliver overdænget med. Netop denne kritiske seriøsitet er SUFOI's kendemærke i dag - og vil fortsat være det i de kommende år. ■

Kilde til analyse-tallene: Gallup/Berlingske Tidende

UFO-Nyt bliver læst!

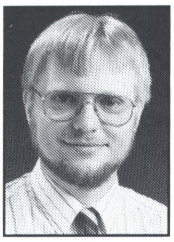
- det kan vi tydeligt mærke på brevbunken. Vi har både fået artikler fra læserne og flere læserbreve, og det er noget helt nyt og meget glædeligt. I dette nummer bringer vi læserartikler skrevet af Carsten Cederholm og Gotfred M. Kristensen. Af pladshensyn kan vi først i næste nummer bringe læserbreve fra bl.a. Arvid Rasmussen, Norge og Per H. Nielsen, Århus.

Redaktionen ønsker alle læsere og annoncører en glædelig jul og på gensyn den 15. februar 1992, hvor vi i UFO-Nyt nr. 1/92 bringer sidste nyt om den ufologiske udvikling i Østeuropa.

Kim Møller Hansen

Ny teori skal forklare korncirklerne

AF PER ANDERSEN

Ifølge en ny teori om korncirklerne opstår cirklerne i England på grund af tordenvejr på øerne Prince Edward og Marion syd for Afrika. Hvis du synes, at det lyder fantastisk, så har du helt ret! Men der er faktisk en direkte relation mellem de to geografiske steder.

Den nye teori er fremsat af Donald L. Cyr i en netop udkommet bog med titlen „Crop Circle Secrets". Cyr, der i dag er bosiddende i USA, er ellers mest kendt for sit engagement og sine teorier omkring Stonehenge i England. Han har igennem adskillige år udgivet tidsskriftet Stonehenge Viewpoint, men nu har han altså også kastet sig over cirklerne.

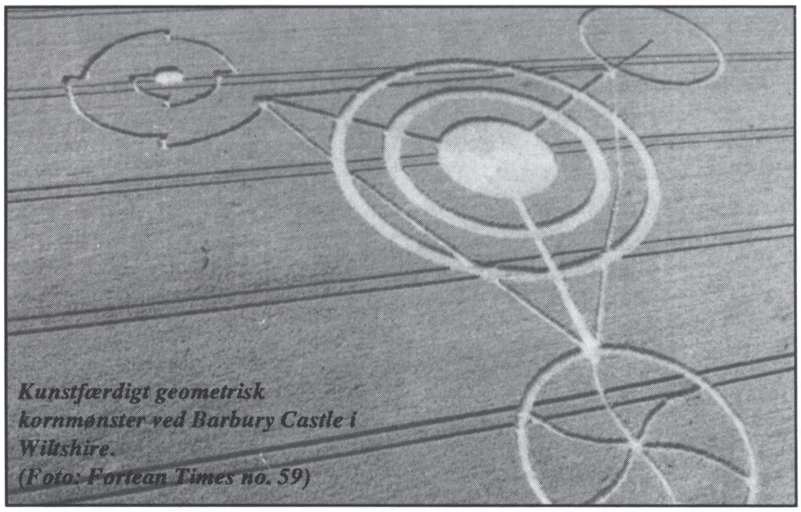
Cyr kom på sporet af sin teori, da han læste, at der nogle gange bliver hørt mærkelige lyde, når korncirklerne bliver dannet. Der er adskillige eksempler på dette, fx er der blevet hørt en højfrekvent, summende lyd, og et vidne hørte i 1982 en summende lyd, mens han så en cirkel blive dannet.

Dette fik Cyr til at tænke på de såkaldte fløjte-fænomener. Fløjte-fænomener har siden 20'erne og 30'erne - måske endnu længere tilbage - været kendt af radiofolk som underlige fløjtelyde, der kan opfanges af en radiomodtager. Kort fortalt opstår disse radio-bølger, når et lyn slår ned og samtidig udsender et elektromagnetisk signal.

Når et lyn slår ned et eller andet sted på Jorden, vil det elektromagnetiske signal blive udbredt i Jordens atmosfære (ligesom radiobølger) og vil kunne høres mange hundrede km væk som et „klik" i modtageren. På større afstand kan det direkte signal fra et lyn dog ikke høres.

Under gunstige forhold kan det elektromagnetiske signal fra et lyn dog også bevæge sig ud i rummet langs Jordens naturlige magnetfelt og Van Allen bælterne. Et signal fra Jordens sydlige halvkugle kan på denne måde komme på en meget lang tur på måske 20.000 km ud i rummet for efter et par sekunder at „slå ned" igen på den nordlige halvkugle. Fx er der eksempler på fløjtesignaler hørt i Alaska i forbindelse med tordenvejr på New Zealand.

På grund af den lange rejse langs Jordens magnetfelt, bliver signalet lidt forskudt: De høje frekvenser kommer først og derefter de dybere frekvenser. Det betyder, at signalet høres som en fløjtelyd med faldende frekvens - deraf navnet. Faktisk kan signalet foretage den „lille" rejse mellem den nordlige og sydlige halvkugle flere gange, alt imens det taber energi fra gang til gang. På trods af afstanden går dette hurtigt, og signalet kommer med ca. 2 sekunders mellemrum. Når Cyr mener, at disse fløjte-fænomener også kan høres med det „blotte øre", er det, fordi frekvenserne ligger i det hørlige interval. Det betyder, at der blot skal en meget simpel forstærker til at gøre signalet hørligt - fx lidt metal i området eller måske oven i købet plomberne i folks tænder!

Kunstfærdigt geometrisk kornmønster ved Barbury Castle i Wiltshire. (Foto: Fortean Times no. 59)

Hvad er fløjte-fænomener?

Denne verden er fuld af naturlige, elektromagnetiske signaler. På en given dag vil der Jorden over være 44.000 tordenvejr med omkring 8 millioner lyn. For hvert lyn er der tale om størrelser som 250 millioner volt, 200.000 ampere og interne temperaturer på 30.000 grader celcius.

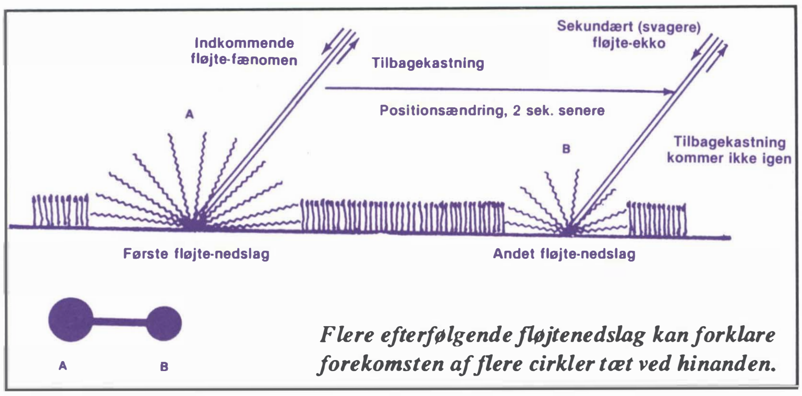
Det er ikke mærkeligt, at der er meget energi i et lyn, og der bliver skabt store mængder radioenergi med lave frekvenser (0,3-30 kHz). Impulsen udsendes ikke på en enkelt frekvens som en radiostation, men på alle frekvenser samtidigt.

Når lynet er relativt tæt på, kan man høre en såkaldt pipelyd eller „klik", der er lynets signal reflekteret mellem Jordens overflade og ionosfæren. På større afstand høres kun en svag støj fra lynet. Til gengæld kan mange lyn høres på afstand, og det skaber en statisk støj.

Fløjtesignaler er faldende toner, som normalt starter ved 6-10 kHz og falder til 2-6 kHz. Fløjtesignaler kan komme hurtigt efter hinanden. På andre tidspunkter er der færre end et pr. minut. Og til tider kan der gå timer eller dage, uden at et eneste fløjtesignal høres.

Faldet i frekvens skyldes frekvensernes forskellige hastigheder. Faldet er imidlertid så stort, at det ikke kan skyldes en relativ kort rejse i Jordens ionosfære. Svaret ligger i Jordens magnetfelt. Hvis energi fra et lyn trænger igennem ionosfæren, kan den blive fanget af en magnetioniseret leder langs Jordens magnetfelt. Signalet bliver sendt på en lang rejse ud i rummet, tværs over ækvator og ned på den modsatte halvkugle. Signalet kan endda fare frem og tilbage mellem den nordlige og sydlige halvkugle og dermed skabe en række ekkoer.

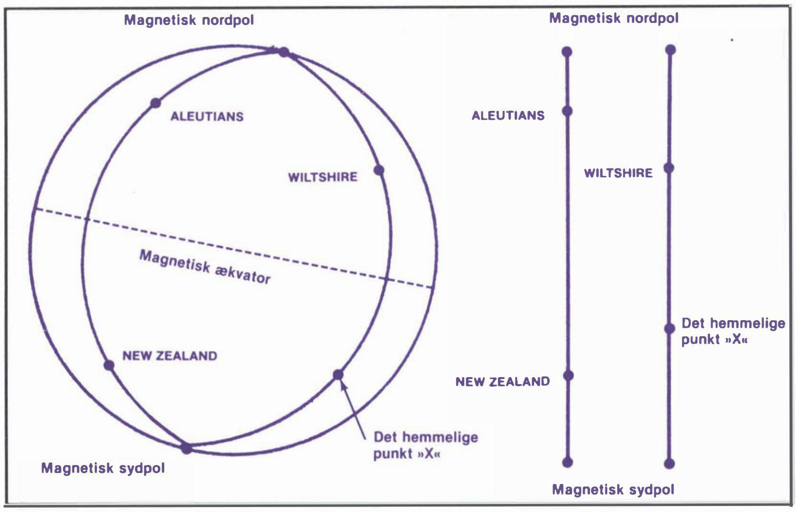
Mickael Mideke/Per Andersen

Flere efterfølgende fløjtenedslag kan forklare forekomsten af flere cirkler tæt ved hinanden.

For og imod teorien

Teoriens svage punkt er selvfølgelig, at det foreløbig er ren spekulation, at fløjte-fænomener er i stand til at bøje kornstrå. Et godt bevis ville dog være, hvis et stort antal tidspunkter, hvor cirkler dannes, kan relateres direkte til tordenvejr registreret på Prince Edward og Marion øerne. Eller hvis man eksperimentelt kan efterskabe korncirklerne med elektromagnetiske bølger. Desværre mangler begge typer beviser. Til gengæld har teorien den styrke, at den kan forklare de mere komplekse aftryk i kornmarkerne. Det har andre teorier jo ellers svært ved at forklare (selvfølgelig bortset fra, hvis cirklerne bliver lavet af ufoer). Cirkler inden i cirkler kunne forklares som interferensmønstre. Og cirkler ved siden af hinanden kunne være flere nedslag af det samme fløjtesignal, men lidt forskudt på grund af bevægelser i magnetfeltet.

Sådan svarer punkter på den sydlige og nordlige halvkugle til hinanden. Punktet „x" viste sig at være to øer syd for Afrika.

På sporet af punktet X

Det næste spørgsmål er selvfølgelig, hvorfor der er noget specielt ved området i Wiltshire i det sydlige England, hvor de fleste engelske korncirkler opstår. Hvis fløjte-fænomenerne følger Jordens naturlige magnetfelt, vil et nedslagssted i Wiltshire modsvares af et bestemt område på den sydlige halvkugle (på modsatte geomagnetiske breddegrad og samme geomagnetiske længdegrad).

Cyr gik derfor på jagt efter dette punkt, „x", og det viste sig at være to øer, Prince Edward øen og Marion øen, der ligger syd for Afrika. Det var heldigt, fordi tordenvejr opstår først og fremmest over land, og teorien ville kun holde, hvis Wiltshire modsvares af et landområde og ikke et vandområde.

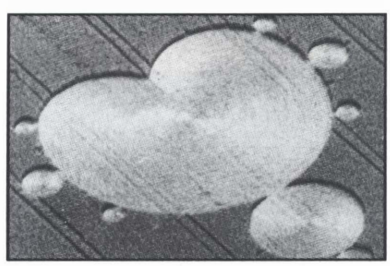
Hvad der understøtter fløjteteorien, er det forhold, at de to øers geografiske udstrækning ret nøje svarer til de områder i Wiltshire, hvor korncirklerne først og fremmest dannes (se illustrationen). At der i Wiltshire også dannes enkelte cirkler uden for de „typiske" områder modsvares af, at der i enkelte tilfælde også kan være tordenvejr over havet.

Sådan opstår cirkelaftrykket

Men endnu mangler selvfølgelig et væsentligt element: Hvordan kan elektromagnetiske signaler danne cirkelformede aftryk i kornmarker? Hergår Cyr's teori ud på, at de elektromagnetiske frekvenser kan skabe en slags resonans det sted, hvor fløjtesignalet slår ned. Hvis det tilfældigvis er en kornmark, hvor kornstråene har en bestemt længde, vil resonansen medføre, at stråene knækkes eller bøjes.

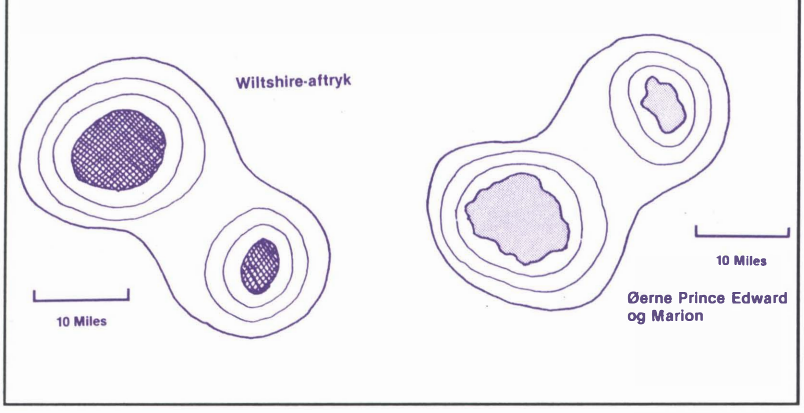

Dette store aftryk ved Chilton Foliat kaldes „Hjernen". (Foto: Fortean Times no. 59)

Fraktal geometri i en hvedemark ved Cambridgeshire. (Foto: Fortean Times no. 59)

„Fodaftrykkene" viser, hvordan cirkelområderne i Wiltshire modsvares af øerne Prince Edward og Marion.

Også det forhold, at de fleste cirkler bliver dannet om natten, kan forklares af fløjteteorien. Langt de fleste fløjtesignaler høres nemlig om natten på grund af signalmæssige forhold i Jordens atmosfære.

Derfor er der ingen aftryk i Danmark

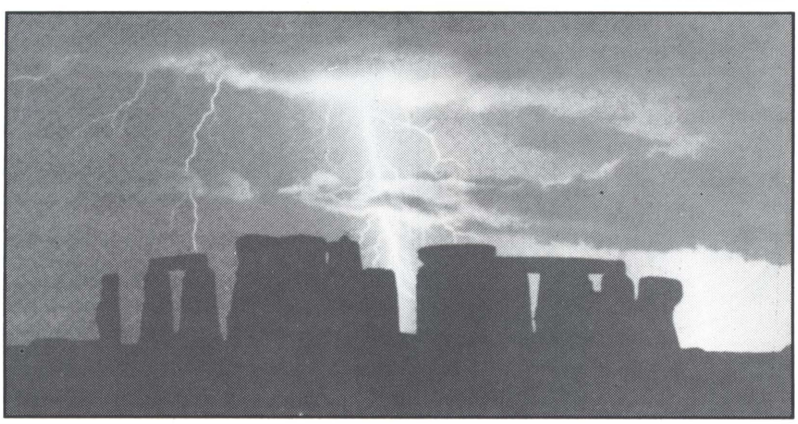
Ifølge teorien kan korncirkler ikke dannes alle steder på Jorden. Det er klart, at området omkring ækvator er udelukket, men også andre områder er udelukket, hvis de ikke passer med Van Allen bælterne. Endelig skal et område også modsvares af et landområde, hvor der forekommer en rimelig mængde tordenvejr og lyn.

Et andet område med cirkelforekomster er Victoria i Australien. Dette området opfylder betingelserne og modsvares af Kamchatka.

Ser man på Danmark, er det tilhørende område et havområde i det Indiske Ocean. Min umiddelbare granskning af området har ikke afsløret øer på det pågældende sted. Hvis dette er rigtigt, kan det være forklaringen på, at der ikke forekommer mystiske cirkler i danske kornmarker.

Teorien om, at korncirklerne skyldes fløjte-fænomener fra lyn, er spændende - men er stadig i øjeblikket ren teori. Som andre teorier er den interessant at gå videre med. Lad os håbe, at nogen er i stand til finde den fornødne tid og penge til at kunne forske videre og kaste yderligere lys over fløjteteorien. ■

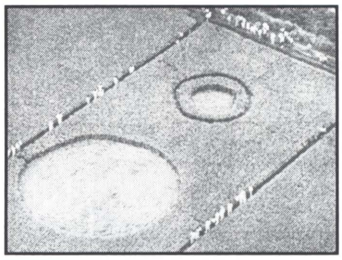
KILDER:
Donal L. Cyr: Crop Circle Secrets (Stonehenge Viewpoint, 1991)
UFO-Nyt 1991, nr. 1, side 12-15
FSR, Vol. 36, no. 2
Politiken, 19. august 1991
Personlig korrespondance med Clas Svahn af 11. september 1991

Også cirkler i Japan

Japan er også hjemsøgt af de mystiske cirkler. På den sydligste af de japanske øer, Kyushu, opdagede landmanden Shunzo Abe den 17. september 1990 to cirkler i den ene af sine marker. Han troede først, at et dyr var ansvarlig for cirklerne i rismarken, men der var ingen spor i marken efter hverken mennesker eller dyr.

Den største cirkel havde en diameter på 18 meter, og den anden var omkring 10 meter med en mindre, 6 meter stor cirkel inden i.

På en ufokongres i Sheffield i august 1991 afslørede den japanske professor Ohtsuki, at det ikke kun er i markerne, at japanerne har opdaget de mærkelige cirkler. Også i undergrundsbanen i Tokyo er der opdaget cirkler aflejret i støv. De er blevet fundet i fjerne tunnelkroge, som ikke er blevet rørt i 25 år.

Man må nok sige, at det er usandsynligt, at cirklerne i undergrundsbanen er skabt af ufoer. Ohtsuki hælder da også til, at det er luftbølgerne fra forbipasserende tog, der er synderen.

Per Andersen

Korncirklerne afsløret - igen

Det er igen lykkedes for pressen at afsløre de engelske korncirkler som falsknerier. I den engelske avis Today kunne man den 9. september endelig få lukket cirkel-sagen ved at læse, at to aldrende herrer, Doug Bower (67) og Dave Chorley (62), var „brudt sammen" og havde tilstået at have fabrikeret alle engelske korncirkler siden 1978.

Svensk TV fulgte sagen til dørs ved dagen efter at bringe et interview med de to cirkel-skurke. De fortalte, hvordan de sneg sig ud om natten for at skabe cirkler ved at trække et træbræt rundt i kornet.

Doug Bower har fortalt, at han måtte gå til bekendelse, efter hans kone havde undret sig over, hvad det var, han altid skulle midt om natten. Det må være en meget tålmodig kone, idet det jo åbenbart tog hende 13 år, inden hun gjorde noget ved sagen!

Der er selvfølgelig en række ting, der ikke passer med „afsløringen". Bl.a. hvem der så har fabrikeret cirklerne før 1978, og om de to herrer så også har rejst til Japan, Australien mv. for at fabrikere cirkler der.

Det største problem med afsløringen er imidlertid, at der ofte dukker cirkler op vidt forskellige steder i England i løbet af den samme nat. De kan simpelt hen ikke være produceret af Bower og Chorley allesammen.

Omvendt er det givet, at nogle af cirklerne er svindelnumre. Paul Fuller, der er en af cirkelforskerne, har anslået antallet af forfalskninger til at være op imod 50%. Tilsvarende er det også givet, at nogle af cirklerne er ægte nok - ikke mindst de cirkler, som vidner direkte har set blive dannet for øjnene af dem.

Per Andersen

Svenske forskere på cirkeljagt

Som vi berettede i UFO-Nyt nr. 3, drog Clas Svahn og Håkon Ekstrand fra den svenske ufo-gruppe UFO-Sverige denne sommer til England for at gå på jagt efter cirklerne.

Under deres besøg indtraf der en hændelse, der kan indeholde vigtig information om, hvordan cirklerne dannes.

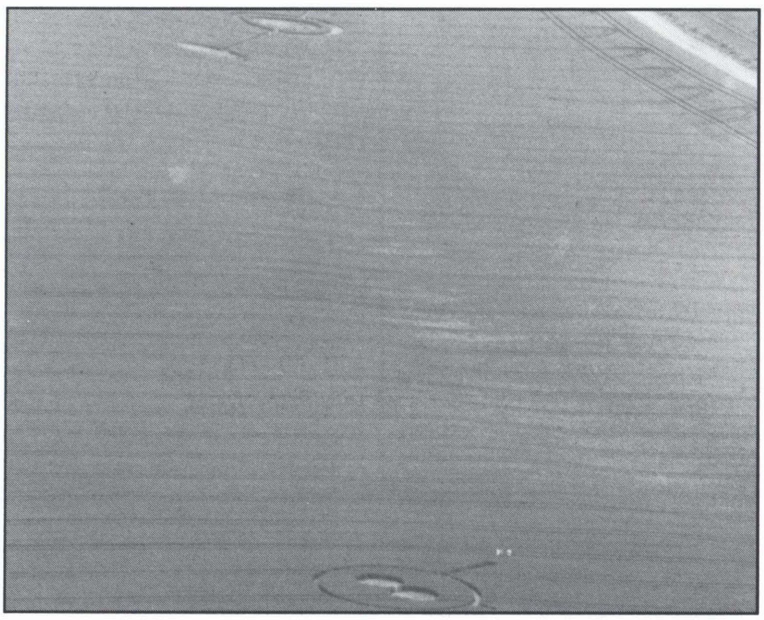
Den 12. juli om natten sad Rita Lorraine-Goold og Thomas Wycombe vagt sammen med yderligere to personer for at holde udkig efter cirkeldannelser ved Alton Barnes. Rita Lorraine-Goold indgår i den gruppe, som arbejder sammen med meteorologen Terence Meaden omkring opklaringen af de mystiske forekomster. Klokken 3 om morgenen fik tre af gruppens medlemmer (den fjerde sov) øje på et underligt fænomenen, som de dagen efter beskrev for Clas og Håkon.

Rita fortalte om fænomenet: Ud af tågen kom et underligt lys, der bevægede sig ned mod bakkerne lidt borte. Da det var på højde med bakkerne, kom der pludselig to lysarme ud fra fænomenet. Det hele gik meget hurtigt og var ovre på 6 sekunder. Det glimtede omkring armenes konturer i stedet for et regulært lys.

Efterfølgende morgen ledte gruppen efter spor og eventuelle cirkler dannet om natten, men fandt ingen. Sandsynligvis ledte de ikke tilstrækkeligt langt væk fra deres position.

Clas Svahn og Håkon Ekstrand besøgte flere af cirkelforekomsterne under deres tur. Desværre var alle kraftigt nedtrampede af hundredvis af nysgerrige, og cirklerne var derfor ikke længere til at kende.

Et par flotte cirkler fik de dog set i nærheden af Marlborough. Cirklerne var kun et par dage gamle. I et fly fløj de over området og havde lejlighed til at fotografere de to specielle cirkelformationer.

Cirklerne ved Marlborough, som det lykkedes Clas Svahn at fotografere. Copyright: Clas Svahn.

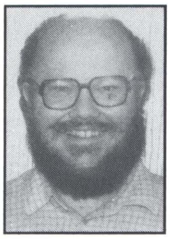
Generelt betyder den megen omtale og fokus på cirklerne, at det bliver sværere og sværere at udforske fænomenerne. Når en ny cirkel bliver opdaget, bliver den overrendt af presse og nysgerrige, inden cirkelforskerne får lejlighed til at gøre deres studier. Nogle gange går de forskellige cirkelforskere også „i vejen for hinanden".

En løsning på dette problem kunne være, at de forskellige cirkelgrupper begyndte at samarbejde meget tæt, og at der bliver forment offentlig adgang til i det mindste nogle af cirklerne. Men der er givetvis lang vej igen, inden denne idé kan realiseres.

Per Andersen

Himmelens fyrværkeri

AF GOTFRED MØBJERG KRISTENSEN

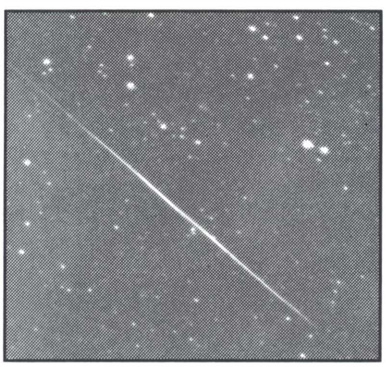

En ildkugle er et af de naturfænomener, der efterlader et uudsletteligt indtryk på observatøren. I virkeligheden er en sådan ildkugle et kraftigt lysende meteor. Ildkuglerne optræder i meget forskellige former og i alle tænkelige farver. Så det er ikke mærkeligt, at den overraskede iagttager kan tro hvad som helst efter en sådan oplevelse. Tanken om ufoer er nærliggende. Hertil kommer, at de fleste ikke har noget at sammenligne med, idet kun meteorobservatører, der tilbringer mange timer med observationer, vil opleve en ildkugle mere end en eller to gange i løbet af livet.

For at et meteor kan tildeles betegnelsen: Ildkugle, må den være lige så klar som planeten Venus eller klarere. Enkelte ildkugler opnår lysstyrker, der overgår fuldmånens lys.

„Almindelige" ildkugler optræder måske oftere, end man almindeligvis antager. Sandsynligvis optræder der i gennemsnit en ildkugle, for hver gang man iagttager himlen effektivt i 24 timer.

Meget klart meteor fra Geminidesværmen.

En hel del ildkugler eksploderer og udviser et imponerende naturligt fyrværkeri i grønne, blå, orange og røde farver. Nogle gange samtidigt, andre gange som en enkelt farve. I så fald kan der forekomme lydmursbrag eller detonationer, lige fra få sekunder og helt op til 5-6 minutter efter at ildkuglen er slukket!

Mere omdiskuteret er rapporter om hvislelyde eller hvisketoner i forbindelse med ildkugler. Disse er hørt øjeblikkeligt fra det tidspunkt, hvor ildkuglen lyser op, hvilket må betyde, at de udbreder sig med lysets hastighed.

Personlig har jeg altid ment, at disse rapporter byggede på et sansebedrag, men fornyligt oplevede jeg, at en klar ildkugle faktisk ledsagedes af en sådan syngende tone. Jeg kiggede slet ikke på himlen på det tidspunkt, men lyttede efter dyrelyde i en meget stille nat. Tonen fik mig til at se op. Samtidig blev alt oplyst af ét grønligt skær, og i stjernebilledet Pegasus stod et klart lysende meteorspor med to klarere knuder, der først gik ud efter mindst 37 sekunders forløb. Det skal nævnes, at jeg stod tæt på nogle 380 volts elledninger, 3-4 meter borte.

Radio-ildkugler

Meteorer og i særdeleshed ildkugler kan aflyttes på FM-radioer, idet de ioniserer (anslår) atmosfærens atomer, så de en kort tid kan reflektere flere FM-stationer (mellem 400 til 2.000 km borte).

Ionisationen fra ildkugler kan dog vare flere minutter! Gennem de seneste 6 år - siden 1. september 1985 - har jeg observeret radiometeorer ved direkte aflytning. Over 380.000 signaler. Og i perioden siden 4. august 1989 har jeg registreret over 1.060.000 radiometeorer med radio og penrecorder. Af disse har kun ganske få promille været langvarige nok til at stamme fra ildkugler.

En af dem var dog speciel, idet den stammede fra en meteorit (ca. 40 kg tung), der for ind i atmosfæren over Tjekkoslovakiet for at slå smut og fare ud igen over Polen efter en mindstehøjde på 97 km. Radiosignalet fra den varede 78 sekunder ifølge min penrecorder. Ildkugler optræder året rundt, men under de tre største hovedmeteorsværme, Perseiderne (omkring 12. august), Geminiderne (omkring 13.-14. december) og Quadrantiderne (3.-4. januar) er der et tydeligt forhøjet antal af moderate ildkugler (lysstyrke -4 til -6).

Kraftigere ildkugler, der kan ledsages af meteoritfald, synes at sammenklumpe sig i starten af februar, i slutningen af september og i oktober, samt omkring 26. december.

Måneskælvs-målere anbragt på månen af Apollo-rumskibene synes også at vise forhøjet aktivitet af meteoritter i maj.

Har du set en ildkugle?

Til slut vil jeg opfordre til, at man sender observationer af ildkugler til mig.

Jeg vil sammenligne dem med observationer af „radio-ildkugler". Jeg kan kontaktes på adressen: Vænget 13, st. th., 4622 Havdrup.

Jeg skal helst have følgende data: Tidspunkt, observationssted (geogra-

fiske koordinater), lysstyrke og om muligt banen indtegnet på et stjernekort, eller hvis observationen er sket om dagen indtegnet i en kompasrose. Lyde forbundet med ildkuglen er også af interesse.

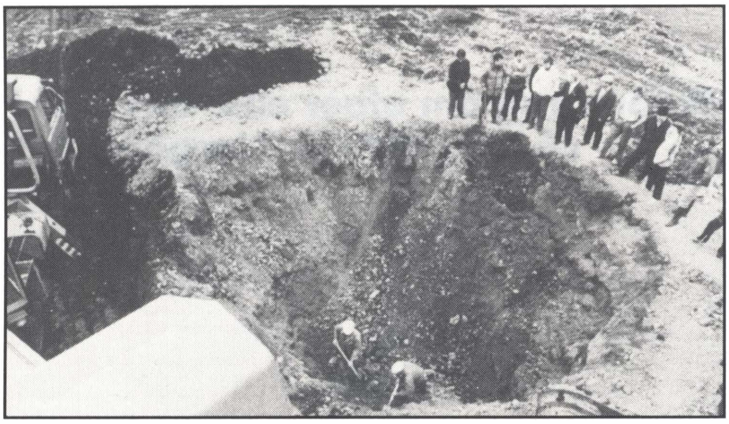
Hvis man kun har tidspunktet, observationsstedet og lysstyrken, skal det ikke afholde en fra at rapportere det. Lysstyrken kan sammenlignes med klare stjerner, planeter eller Månen.

Hvis ildkugleobservationen er veldokumenteret, kan den sendes videre til International Meteor Organisations database FIDAC, (Fireball Data Center), der registrerer alle meteorer (klarere end planeten Jupiter (magnitude -3) verden over. ■

Meteor slår ned i Sovjet

Den 17. maj 1990 blev byen Bashkirian i Ufa i Sovjetunionen skånet for en større økologisk katastrofe, da en meteorit slog ned 200 m fra en stor rørledning, som leder farlige væsker væk fra en stor, kemisk fabrik.

Ildkuglen lyste omgivelserne op i miles omkreds, da den ved midnatstid slog ned på en mark. Nyhedsbureauet Novosti oplyser, at flere vidner følte jorden løfte sig og falde ned igen ved nedslaget omkring midnat.

Krateret, som var 4 meter dybt og 10 meter i diameter, blev opdaget næste morgen. Ildkuglen havde kun „ramt" 1 km ved siden af byen. Store skyer af jord og støv blev slynget mange meter væk.

Den store jernkrop blev gravet fri af krateret af videnskabsmænd. Ifølge Moscow News den 15. juni 1990: „Har vi ikke oplevet et lignende meteornedslag i verden siden 1947." Det har fået navnet „Sterlitamak meteoret" efter den mark, det faldt ned på.

Bo Nielsen

Meteorangreb i Zimbabwe

En meteorit på omkring 700 gram faldt ned i nærheden af landsbyen Magomdebze i Masvingo distriktet i Zimbabwe kl. 15.30 GMT den 2. juli 1990. Den målte omkring 10x7x6 cm i størrelse, og lige efter nedfaldet hørtes støj som fra en flymotor samt lyde som affyring af skud.

I dr. Peter Lowensteins officielle rapport fra Zimbabwes Geologiske Undersøgelser beskrives meteoritten som en såkaldt chrondrit med en tynd, sort, smeltet overflade og et glinsende, mørkegråt indre.

Meteoritten landede med et bump kun 5 meter fra landmanden Zactedious Charidza. Den var hel ved landingen, hvor den rejste en støvsky. Zactedious Charidza var imidlertid så vred over at være blevet forskrækket af den usædvanlige hændelse, at han huggede den i stykker med sin badza, et skarpt hakkejern, fortæller Cynthia Hind i sin beretning herom til Fortean Times, juli 1991.

Ole Henningsen

Boomerang over det østlige USA

En lyskugle med en grønlig, blå og rød gnistrende hale efter sig fløj af stedlangs tusmørkeskyerne på USAs østkystden 6. marts 1991. Lyskuglen blev observeret fra Martinsborg i Vestvirginia til Bangor i Maine. En observatør i New Jersey troede først, at han havde set et Scud missil. Mark Barton, en politimand i nærheden af Boston, sagde; „Det så ud som en boomerang herfra. Et virvar af lys med en stor, rød hale af lys efter sig."

Bo Nielsen

Stor lyskugle over Cleveland

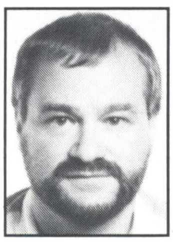
En grøn lyskugle, som formodes at være en meteorit, fløj langsomt over Teeside tidligt om morgenen den 11. april 1991. Den blev først set og beskrevet som en grøn flamme over Stockton. Lyskuglen blev også observeret langs kysten af Cleveland. Fisker Des Tranter siger: „Denne enorme ildkugle fløj over havet efterladende sig en lang, lysende hale. Kort tid efter brød den væk fra halen og forsvandt under horisonten."

Bo Nielsen

UFOer og Interrail

Et foredrag om ufoer eller Interrail i Tønder eller Skagen, så ring til Peter Nørgård, det er bare sagen

AF FLEMMING RASMUSSEN

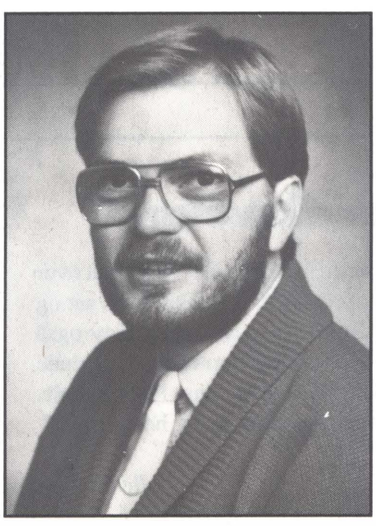

„Et foredrag om ufoer eller Interrail, ja tak så gerne," lyder det i telefonen hos SUFOIs nye formand, den 29-årige Peter Nørgård fra Silkeborg.

Med Peter Nørgård har SUFOI fået en ny og meget dynamisk formand, som ikke kun interesserer sig for ufoer. Hans interesser går vidt, fra astronomi og det ydre rum via togrejser på tværs gennem Europa til de mere jordbundne store sten i blandt andet England og Frankrig. Men det er ufoerne, der er hovedinteressen.

„Min interesse for ufoer går helt tilbage til 1977, da jeg for første gang fik et UFO-Nyt i hånden," siger Peter Nørgård.

Han mener dog ikke selv, at han nogensinde har set et ufo, selv om det engang var lige ved.

Peter Nørgård, formand for Skandinavisk UFO Information (SUFOI).

„En aften så jeg en lysprik, der pludselig skiftede kurs. I første omgang troede jeg, at det var et ufo, men ved nærmere eftertanke viste det sig at være noget naturligt, måske et fly eller et meteor," fortæller Peter Nørgård.

En mediernes mand

Med jævne mellemrum dukker et billede af Peter Nørgård op i den lokale avis i Silkeborg, Midtjyllands Avis. Det er, når der er sket et eller andet spændende inden for ufo-området i det midtjyske. Det kan være en ufoobservation eller et spændende foredrag.

Peter er næsten født til rollen i medierne. Han var ikke mange timer gammel, da hans billede første gang dukkede op på forsiden af den lokale avis. Født som indbygger nummer 25.000 i Silkeborg måtte han stå for skud for en del opmærksomhed, der også havde den kontante fordel, at der fulgte en sparekassebog med.

Erfaren foredragsholder

Peter er uddannelseskonsulent i en bank med hovedkvarter i hans hjemby Silkeborg. Her tilrettelægger han både undervisningen og underviser selv, så han har stor erfaring i at stå over for en større forsamling. Det har han også haft brug for ved sine mange foredrag om både Interrail og ufoer. Hvor mange ufoforedrag, det er blevet til siden hans første i 1986, er svært at sige, men det er mange.

De skrå brædder giver heller ikke Peter nervøse trækninger og søvnløse nætter. På sin arbejdsplads er han i sin fritid med i personalerevyer, både som tekstforfatter, skuespiller og endda instruktør.

De lokale ufogrupper

Da Peter Nørgård blev valgt ind i SUFOIs repræsentantskab i 1985, syntes han, at der manglede en ufogruppe i det østjyske. Dette synspunkt delte han med Inge Svane, som dengang var områdeleder i Århus. I efteråret 1987 så den succesrige Århus ufogruppe dagens lys. En gruppe, som Peter sammen med Inge Svane og Bo Nielsen de sidste par år har ført fra det ene vellykkede foredrag til det andet

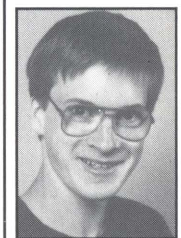
I 1990 førte et foredrag i Odense til, at Peter Nørgård og Bo Nielsen ved hjælp af lokale kræfter fik oprettet en ufogruppe på Fyn.

Fremtiden

SUFOI har de sidste år ført en forholdsvis skjult tilværelse langt fra mediernes søgelys. Det vil Peter Nørgård som SUFOIs nye formand gøre sit til at ændre. Han mener, at SUFOI i fremtiden bør markere sig stærkere og blive mere synlig. Det vil han gøre med foredrag og anden udadvendt virksomhed. ■

Er der liv?

AF CARSTEN CEDERHOLM

Astronomien præges af to opfattelser, når det drejer sig om liv på andre planeter. Den ene opfattelse siger:

Da der er milliarder af galakser, og da Mælkevejen alene indeholder mere end 100 milliarder stjerner, skulle det være mærkeligt, hvis ikke der er liv flere andre steder i universet. Den anden opfattelse siger: Hvis der var intelligent liv flere steder i universet, så var Jorden blevet koloniseret for længe siden, og der havde næsten med sikkerhed været besøgende fra andre planeter. Desuden er der intet bevis for, at der overhovedet er planeter om andre stjerner end vores.

Jeg holder mig til den første teori, og jeg vil her forklare hvorfor.

For det første skulle det være mærkeligt, om vi blev koloniseret, da det er meget usandsynligt, at en civilisation er uvenlig eller krigerisk og samtidig råder over teknik, der er avanceret nok til at bringe dem til Jorden. Højtudviklede civilisationer må være fredelige, ellers ville de for længst have ødelagt sig selv.

For det andet er der godt nok ikke set planeter omkring andre stjerner end vores, men der er til gengæld observeret 'rokkende' bevægelser på nogle af vores nabostjerner, som kunne tyde på, at de er påvirket af tyngdekraften fra en eller flere planeter. Når der ikke er observeret planeter (optisk) omkring andre stjerner end Solen, skyldes det nok mere, at vi ikke har teleskoper, der er kraftige nok. Lyset skal jo også først passere gennem atmosfæren (med undtagelse af Hubble rumteleskopet).

For det tredje: Hvem siger, at der ikke har været besøgende fra andre civilisationer. Der er jo ingen, der med sikkerhed har kunnet svare på, hvad en UFO er. (Der sker heller aldrig, for så er den jo ikke uidentificeret længere og derfor kun kan være en IFO).

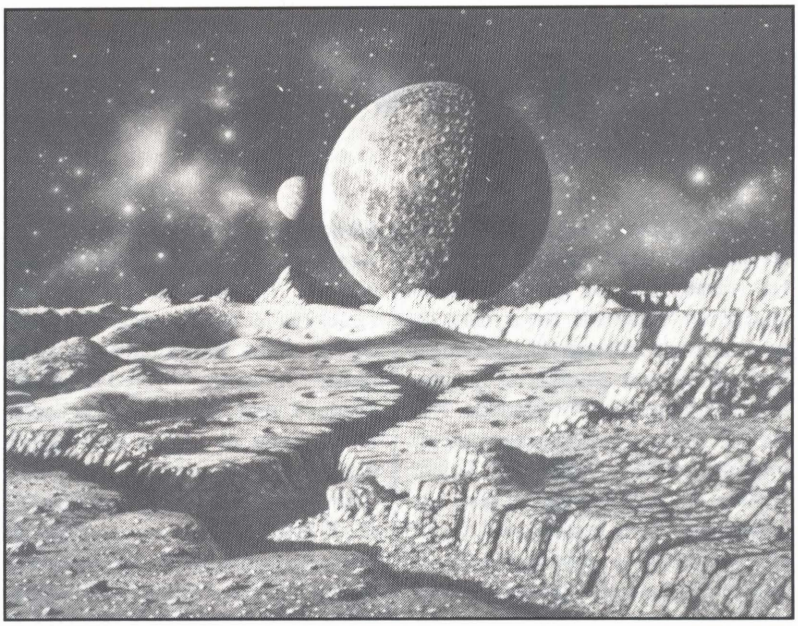
Der er blevet påvist 50 forskellige molekyler andre steder i universet end i vores solsystem. Bl.a. glycerin som er en aminosyre. Et af de mere almindelige atomer er kulstof. Kulstof er det vigtigste atom, når det gælder om at skabe større og indviklede molekyler, som er nødvendige, hvis der skal skabes liv. Størstedelen af de fundne molekyler er endda organiske, men der er endnu ikke fundet liv andre steder i universet. Sir Fred Hoyle går endda så langt, at han mener, at livet er blevet bragt til Jorden fra rummet, måske med en komet.

Der er mindst tre stjernetyper (F-, G-, K-stjerner), hvor der er mulighed for, at der kan opstå liv. Disse stjerner repræsenterer ca. 25% af Mælkevejens stjerner. De resterende stjerner (O, B, A) er enten for lysstærke, for lyssvage eller lever for kortvarigt.

Når man ser på, hvordan vi mennesker behandler Jorden, er det ikke svært at forestille sig en øvre grænse for, hvor længe en civilisation kan overleve med en hurtig, teknologisk udvikling som vores.

Grænsen fremkommer efter min mening, når den evolutionære udvikling (af intelligensen) ikke kan følge med den teknologiske udvikling. Hvor langt en civilisation kan nå, før den går

(Tegning: Dezsö Sternoczky)

til grunde, afhænger af individernes evne til at overskue alle konsekvenserne af udviklingen. Dette kan være grunden til, at vi ikke har hørt fra andre civilisationer.

Det kan selvfølgelig godt tænkes, at en civilisation er kommet over den kritiske fase. De må da have så megen kontrol med deres ressourcer, at de ikke behøver råstoffer udefra og derfor heller ikke har andre grunde til at besøge Jorden end af ren nysgerrighed.

Vi ved endnu ikke, om der er liv andre steder i universet, og indtil vi får det afkræftet eller hører nyt fra andre i universet, må det være et åbent spørgsmål, som vi kun kan gisne om. ■

Glæd en ven eller dig selv

Køb ufomaterialer hos SUFOI:

Kim Møller Hansen:
Nærkontakt med ufoer
Første danske ufobog, som kan læses af alle fra 9 år! Bogen rummer danske og udenlandske ufo-oplevelser fra det virkelige liv. Illustreret med tegninger, kort og fotos. Bogen er på 55 sider og udgivet af Gyldendal i serien,
„Mysteriet om"..........................kr. 72,00

Kim Møller Hansen:
UFO. En bog om observationer af gådefulde himmelfænomener
En grundbog i ufologi med mange observationsrapporter, ufoteorier, sammenhængen mellem folketro, religion og nærobservationer. Bogen er på 48 sider og rigt illustreret. Udgivet af Gyldendal i serien
„Fakta om"................................kr. 61,75

Åge Skjelborg:
På sporet af ufonauten
Skjelborg er mag. art. i folkloristik og fremlægger her sin opsigtsvækkende teori om, hvorfor der observeres ufonauter. Bogen er på 288 sider i pocketformat. Prisen er uhørt lav, ***KUN..........kr. 20,00***

UFO-Vision. Årbog for ufo-litteratur 1990-91
Anmeldelser og debatskabende artikler om tidens aktuelle ufolitteratur. Giver et godt overblik over ufoproblematikken
kr. 78,00

Bestilling foretages ved at indbetale det samlede beløb + kr. 12,00 (porto/ekspedition) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.

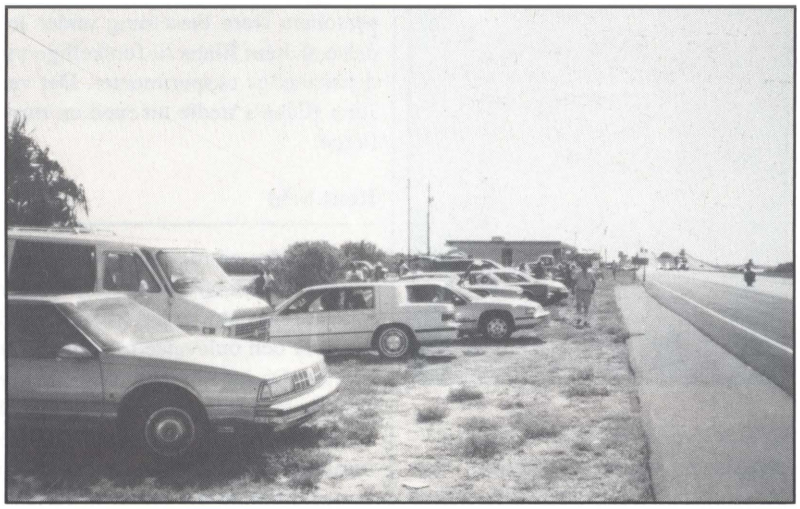
En samlet oversigt over SUFOIs salgsmaterialer fås ved henvendelse på
Tlf. 86 28 90 61.

Med en lille smule held!

TEKST & FOTOS: PER ANDERSEN

Klokken er 11.01 den 2. august 1991 (lokal tid). Jeg står ved vandkanten nær Cocoa Beach i Florida og spejder spændt over mod Cape Canaveral. Temperaturen er 35 grader, og som om dét ikke var nok, er luftfugtigheden omkring 70%. Sveden løber langsomt ned ad ryggen på mig.

På den anden side af vandet står rumfærgen Atlantis parat til opsendelse. Hvis man ikke ved, at den er der, kan den godt være svær at få øje på. Med det blotte øje er den knap synlig i disen, men ved hjælp af kikkerten får man et tydeligt billede af Atlantis. Hele vejen langs vandkanten er der fyldt med mennesker. De er kommet i deres biler og står nu med kikkerter, fotografiapparater og video parat til optagelse. Alle har radioer tændt og lytter til den direkte radiotransmission fra Cape'n. Der er også repræsentanter for de tre tilsyneladende vigtigste erhverv i USA: Salg af burgere, salg af colaer og salg af T-shirts!

Inden opsendelsen af rumfærgen er der trængsel på bredden for at få et godt udsyn mod Cape Canaveral.

Artiklens forfatter spejder spændt mod rumfærgen Atlantis.

Count-down

Også vores chauffør lytter til radioen og råber, at nu er der kun 60 sekunder til. En times ventetid i varmen med en cola i den ene hånd og kikkerten i den anden er ved at være ovre. Man kan fornemme spændingen stige blandt de mange mennesker, og der bliver næsten total tavshed.

Så sker det! Præcis klokken 11.02 slår det ud med flammer omkring Atlantis, og den begynder langsomt at hæve sig til vejrs. Alle ånder hørligt lettet op. Selv om der har været over 40 opsendelser af rumfærger tidligere, er folk stadig begejstrede over synet. Langsomt stiger Atlantis højere og højere, og det er et fantastisk syn i en kikkert. Rumfærgen med den lange, gule hale efter sig ses tydeligt. Der går over et minut, inden lyden rammer os. Det lyder, som om et kraftigt tordenvejr pludselig er kommet hen over os. Bulderet og lufttrykket føles tydeligt. Efter nogle minutter bliver rumfærgen sværere at følge. Men den ses stadig, og man kan ane, at de to eksterne tanke bliver skilt fra. Så bliver den væk på den blå himmel, og tilbage er der kun en kraftig dampstribe hen over himlen - og en fantastisk oplevelse, jeg sent vil glemme.

Mission STS-43

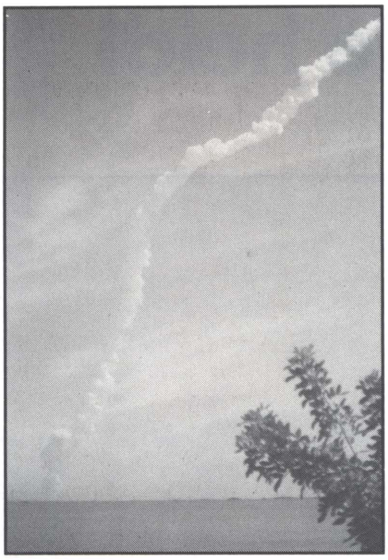
Opsendelsen, jeg oplevede, var starten på rumfærgernes mission STS-43, der kun havde en enkelt last med om bord. Satellitten TDRS 5 (Tracking and Data Relay Satellite) blev frigjort allerede 6 timer efter opsendelsen den 2. august.

Den 2,3 tons tunge TDRS satellit, der repræsenterer en værdi af over 800 mill. kr., blev frigjort med en lille sprængladning kl. 17.15, og mission specialisten Shannon Lucid meldte over radioen, „at vi har en frigørelse efter planen". Senere sendte satellittens egen raket TDRS op fra rumfærgens bane 300 km over Jorden til synkronbanen 36.000 km oppe.

TRDS 5 satellitten, der vil blive anbragt over Hawaii, skal hjælpe både NASA og forsvarsministeriet med at kommunikere med rumfærgerne, spionsatellitter og andre genstande i kredsløb, såsom Hubble rumteleskopet.

Tidligere har NASA anvendt et netværk af jordbaserede radarstationer spredt over hele Jorden til at snakke med deres astronauter. Men selv med over 20 stationer kunne man kun dække omkring 15% af kredsløbstiden. Samtidig var de jordbaserede stationer stærkt afhængige af de skiftende politiske klimaer i værtslandene - og deres holdninger til NASA.

Vedhjælp af en enkelt station i New Mexico og TDRS satellitterne kan NASA i dag snakke med og overføre direkte TV fra rumfærgerne i omkring

Opsendelsen efterlod en kraftig dampstribe hen over himlen.

85% af hvert kredsløb. Radio-og TV-signaler fra rumfærgerne bliver i første omgang sendt til en TDRS, som så videresender dem til White Sands i New Mexico. Derfra bliver de sendt videre til Johnson Space centeret i Houston.

Den første TDRS blev opsendt med Challenger i 1983, mens den anden blev tilintetgjort sammen med Challenger i den frygtelige ulykke i 1986, hvor Challenger eksploderede kort efter opsendelsen. Nummer 3 og 4 af TDRS satellitterne blev så opsendt med Discovery i henholdsvis 1988 og 1989.

Opsendelsen af TDRS 5 var det primære formål med STS-43 missionen. Resten af de ni dage, som Atlantis skulle være oppe, anvendte den fem personers store besætning under ledelse af John Blaha til forskellige videnskabelige eksperimenter. Det var John Blaha's tredie tur med en rumfærge.

Rent held

At overvære en rumfærgeopsendelse er en fantastisk oplevelse. Men det var faktisk rent held, at jeg fik mulighed for at få den oplevelse med hjem fra Florida. Da jeg sammen med min viv planlagde vores sommerferietur til USA, havde vi overhovedet ikke rumfærgen i tankerne - og vi skulle i øvrigt tilbringe det meste af ferien i Miami, langt væk fra Cape Canaveral. I flyet til USA fik vi så tilfældigt at vide, at Atlantis skulle sendes op, den dag vi ankom, den 23. juli. Men det blev den ikke! Noget elektronik var gået i stykker og skulle udskiftes. En planlagt opsendelse den 24. juli blev også aflyst, da en computer, der kontrollerede en af motorerne, gik i stykker.

De sidste dage af vores ferie skulle vi så tilbringe i Orlando i nærheden af Cape Canaveral. I bussen til Orlando den 1. august fik vi at vide, at Atlantis skulle sendes op samme dag (uden vi havde mulighed for at nå at komme til Cape'n). Men igen blev opsendelsen udskudt. Denne gang gav en ventil problemer, og da problemet var løst, var det fine vejr blevet afløst af tordenvejr.

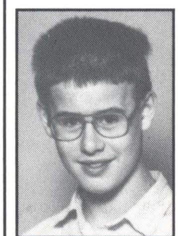
Næste planlagte opsendelse var dagen efter - den 2. august - og vi besluttede os for at tage chancen og drage til Cape Canaveral. I hast blev en kikkert indkøbt, og da vi stod op om morgenen den 2. august, tændte vi spændt for fjernsynet for at se nyhederne. Hvordan tegnede vejret sig til at blive, og var der opstået nye tekniske problemer i løbet af natten? Det var der faktisk, men de var også blevet løst igen.

Så vi kørte til området omkring Cape Canaveral - og Atlantis røg faktisk op. Hvor heldig har man lov til at være? Atlantis landede igen den 11. august på Cape Canaveral efter en vellykket mission.

Hvis du selv skulle „komme forbi" Cape Canaveral omkring tidspunktet for en opsendelse, skal du bestemt ikke snyde dig selv for denne oplevelse - men husk kikkerten! ■

Kig på himlen

AF KIM HORSEVAD

MERKUR. I slutningen af året vil der igen være mulighed for at observere Merkur. I dagene omkring den 19. nov. er Merkur længst øst for solen og går ned omkring 45 min. efter solnedgang. Igen i dagene omkring den 27. dec. vil der være mulighed for at se Merkur, da den vil stå op omkring to timer før solen.

I øvrigt skal man ikke fortvivle, hvis man ikke kan finde Merkur. Det fortælles om den berømte astronom Kopernicus, at da han lå på sit dødsleje, beklagede han sig over, at han aldrig fik set Merkur.

VENUS. Planeten vil resten af året kunne ses på morgenhimlen. Den 2. nov. står planeten op ca. 4 timer og 45 min. før solen, og særligt i dagene omkring denne dato skulle der være gode muligheder for et kik på solsystemets almindeligvis lysstærkeste planet.

MARS. Mars kommer ikke i opposition til Solen i 1991, men vil dog hen imod slutningen af året være synlig på morgenhimlen. Mars vil da befinde sig i konstellationen Ophiuchus, der ligger placeret under Hercules.

JUPITER. Jupiter, der er solsystemets største planet, vil også kunne observeres i de kommende måneder, hvor planeten vil stå op tidligere og tidligere på aftenen. Her skal blot nævnes et par observationsforslag: Den 29. nov. og den 26. dec. hvor Jupiter vil kunne ses 6^0-7^0 oven for og til venstre for månen.

Jupiter er i øvrigt let at finde. Den lyser med et klart hvidt lys, og i en kikkert (10 x 50 prismekikkert) kan man nemt finde dens fire måner. Afhængig af tidspunktet for observationen kan man også være heldig at overvære en okkultation af en af planetens måner.

SATURN. Saturn har allerede været i opposition i år, nemlig den 27. juli 1991, og det vil derfor blive sværere og sværere at få øje på planeten, da den kommer tættere og tættere på Solen (set fra Jorden). I slutningen af 1991 vil den således gå ned kun 2 timer 30 min. efter Solen. Den 10. dec. kan Saturn ses kun 3^0 syd for månen.

URANUS. Ligesom for Saturn vil observationsforholdene for Uranus blive dårligere i løbet af de kommende måneder. Dog vil der den 8. dec. være mulighed for at se en usædvanlig konjunktion mellem Uranus og Månen, hvor Uranus vil være at finde kun $0{,}6^0$ syd for Månen. Den 8. dec. går Solen ned kl. 15t 36m. Månen går ned kl. 17t 30m, og Uranus går ned ca. 17t 15m.

NEPTUN & PLUTO. Observation af disse to planeter vil kræve både kikkert og søgekort (især for Plutos vedkommende).

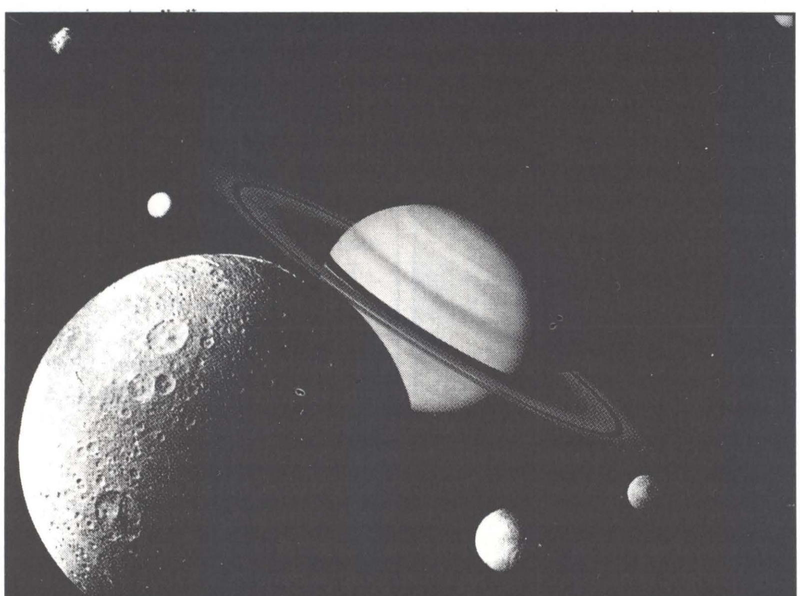
METEORER. Et af Astronomisk Selskabs Meteorsektions medlemmer, Gotfred M. Kristensen, har gjort mig opmærksom på en fejl i sidste nummer. Under punktet „Meteorer" har jeg skrevet, at der ville være mulighed for at se Geminider i oktober, hvilket ville være noget af en sensation, da Gemi-niderne har deres maximun omkring den 13. dec. Er der alligevel nogen, der har set mange meteorer omkring den 21. oktober, er det ikke Geminider, men Orionider man har set. Orioni-derne har nemlig deres maximum omkring 21. oktober, og deres udstrålingsradiant ligger i konstel-lationen Orion. - Jeg beklager fejlen.

Den 17. nov. har meteorsværmen Leoniderne deres maxima, og deres udstrålingsradiant er at finde i konstellationen Løven. Den 3.-4. jan. er Quadrantiderne aktive. Quadrantidernes udstrålingsradiant ligger i området mellem Store Bjørn og Bootes. Af disse to meteorsværme vil der være størst mulighed for at se mange meteorer ved Quandrantiderne. Under optimale forhold helt op til 100 pr. time.

RUMFART. Jupiter-sonden Galileo vil den 29. okt. flyve forbi asteroiden 951-Gaspra. Afstanden til asteroiden vil kun være omkring 1.600 km, så der vil være mulighed for, at Galileo kan tage billeder af Gaspra.

Imidlertid har Galileo problemer med antennen. Pga. problemer med 4 af de 18 støtte-stænger til parabolen kan denne ikke foldes ud. Data kan derfor kun sendes tilbage til Jorden med en rate på 40 bits pr. sekund, imod de planlagte 134.000 bits pr. sekund. Hvis det ikke lykkes at reparere antennen, vil det tage en uge at sende et billede tilbage til Jorden, og det vil reducere sondens funktionsdygtighed med 20%.

■

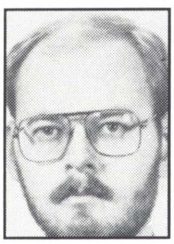

(SUFOIs Fotoarkiv)

Et mærkeligt møde

"Da jeg bøjede mig ned, troede jeg ikke mine egne øjne. I græsset lige foran mig stod et lille, grønt væsen og stirrede på mig. Den oplevelse glemmer jeg aldrig."

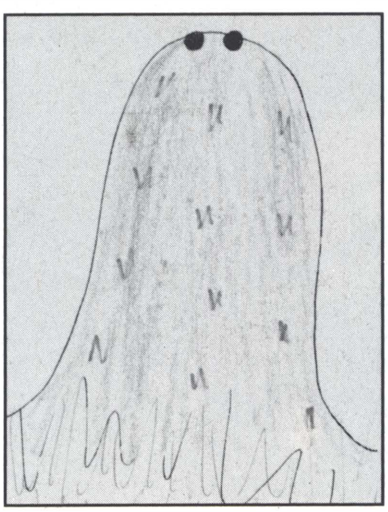
AF
CLAS SVAHN

Sådan fortæller en kvinde fra Värmland om en oplevelse, som hun havde en meget varm sommerdag i 1987. Kvinden ønsker at være anonyn, da hun selv synes, at hendes beretning er noget bizar. Da det ikke skal være muligt at identificere hende, bliver det nøjagtige observationssted heller ikke nævnt. Hun befandt sig sammen med sin kæreste i et sommerhus i den vestlige del af Värmland.

„Klokken var omkring 11.00 en søndag formiddag. Jeg ville børste mine tænder og stod ved en sten uden for huset. Der står jeg altid, når jeg børster tænder. Da jeg bøjede frem over, så jeg noget, som stod i græsset lige neden for mig.

Jeg troede knapt nok mine egne øjne. Der stod et lille væsen, som lignede spøgelset Laban, og stirrede på mig. Det var ikke større end en knyttet hånd, måske 10 cm. Det stod i græsset uden at røre sig.“

Da kvinden bøjede sig ned, så hun et lille væsen, der stod i græsset og stirrede på hende. „Jeg glemmer det aldrig,“ siger hun. Hun har her tegnet, hvad hun så.

Ikke et dyr

„Væsenet var lysegrønt, og der var nogle striber på det. Det havde to brune øjne, som glinsede, da det stirrede på mig. Forneden så det ud som om, det fløød ud i græsset. Jeg så ingen detaljer.“

Kvinden fortæller, at hun stod og betragtede væsenet i fem minutter, uden at det rørte sig. På en eller anden måde var hun overbevist om, at det var noget levende, der stod foran hende.

„Måske var det et dyr, men i så fald ved jeg ikke, hvilket dyr det kunne være. Det lignede ikke noget, som jeg har set før. Hvis det så havde haft ben, så havde det lignet noget.

Efter et stykke tid kaldte jeg på min kæreste. Da han kom ud, så han også væsenet. Han kunne heller ikke se, hvad det var. 'Rør ved det,' sagde han, men ingen af os turde gøre det.

Et kort øjeblik tænkte jeg på at putte det i en glaskrukke, men der var noget inde i mig, der sagde, at jeg ikke skulle røre ved det. Vi tænkte også på at tage en pind og skubbe til det, men det gjorde vi heller ikke.“

Ægrer sig

Efter godt fem minutter var de to nødt til at forlade huset for at forrette nogle ærinder i en nærliggende by. Da de kom tilbage efter kl. 17.00 den samme dag, var væsenet forsvundet.

„Jeg kan aldrig tilgive mig selv, at jeg forlod stedet uden at se, hvordan væsenet forsvandt. Jeg kommer til at ægre mig over det resten af livet.

Der gik to år, før jeg turde fortælle om min oplevelse. Først da fortalte jeg det til min mor. Men nu ønsker jeg, at jeg aldrig havde set væsenet. Jeg har tænkt meget over, hvad det var, og jeg tænker stadig meget over det. Jeg kan dog ikke finde en forklaring. Et er sikkert: Det er sandt, og hvis jeg ser det igen, bliver jeg stående.“

Når man taler med kvinden, kan hun ikke forklare, hvorfor hun vidste, at det var noget levende, hun så i græsset. Men hun er helt sikker på, at det var levende. Hun har aldrig tidligere talt om, at hun har set noget ud over det normale. Hun har også et meget godt ry i sin bekendtskabskreds.

Hvad det var, hun så, er umuligt at sige. Da der er gået så lang tid, er der intet formål i at lave undersøgelser på stedet. Men måske kommer den lille „grønne mand“ tilbage:

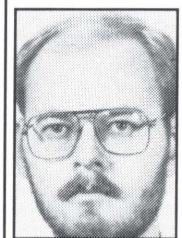
„Jeg ser efter ham, hver gang jeg er ved huset,“ siger kvinden. „Hvem ved, måske får jeg ham at se igen.“

Oprindelig kilde: Telefoninterview med kvinden den 5. februar og 9. marts 1991, samt et brev. ■

KILDE: UFO-Aktuellt 1991, nr. 2
OVERSÆTTELSE: Flemming Rasmussen

Stærkt lysskær skræmmer dyr

AF
CLAS SVAHN

I mange af de uforapporter, hvor dyr er omtalt, fortæller observatøren ofte, at dyrene reagerer unormalt i forbindelse med observationen. Hunde er begyndt at gø, og katte har gemt sig. Dette er så siden blevet betragtet som tegn på, at det virkelig har drejet sig om en „flyvende tallerken" eller et ufo.

Dyrene er ofte mere følsomme over for omgivelserne end mennesker. Det er almindeligt kendt, at forskellige dyr kan give varsler om jordskælv og vulkanudbrud. Måske er de i stand til at registrere de elektriske forandringer, der opstår i jordoverfladen.

Det står også klart, at mange dyr har en veludviklet hørelse, og de kan derfor høre de lavfrekvente lyde, der opstår, når jordskorpen bevæger sig.

Fugle er uhørt følsomme over for forandringer i jordens magnetfelt, og hajer kan spore deres bytte gennem de elektriske signaler, som fisk og mennesker afgiver. Det er ofte sådan, at dyr reagerer på helt andre ydre stimulanser end mennesker.

En lysende pil

Det, at dyr reagerer på ufoer, har været kendt længe. I flere tilfælde er det blevet rapporteret, at tamdyr har været urolige under en ufoobservation. Mange fortæller endda, at det var dyrets urolige adfærd, der gjorde dem opmærksom på, at der var noget usædvanligt på himlen.

Den 29. januar i år var der en observation nær Högsby, 30 km vest for Oscarshamn. Observatøren, Gunnar Aniansson, så noget, som han beskriver som en lysende pil, flyve over himlen mod nord. Observationen fandt sted ved 18.30-tiden.

Til UFO-Sveriges rapportoptager Håkan Fenander fortalte Aniansson, at hans fire hunde gøede som gale uden for huset, hvorefter han så det mærkelige objekt.

En måned tidligere, natten til nytårsaften, så flere personer i Ålvdalen, Dalarna, et kraftigt lys, som oplyste omgivelserne. En person i Brunnsberg fortalte en journalist fra Mora Tidning, hvordan hendes nabos hund begyndte at give hals, da et rød-gult lys pludselig oplyste hele gårdspladsen.

Spørgsmålet er, om hundenes reaktioner bekræfter, at der virkelig var et unaturligt fænomen på færde. Der er grund til at være forsigtig med at drage en sådan konklusion.

Blændet af lyset

I en rapport til Forsvarets Forskningsanstalt, FOA, den 10. oktober 1990 fortæller Tore Nilsson fra Lennartsfors uden for Arjäng i Värmland, hvordan hans husdyr reagerede på den store lyskugle, der blev set over såvel Sverige som Danmark den 7. oktober.

Da Nilsson indtelefonerede sin rapport til FOA, var han usikker på, hvad han og flere af hans kammerater havde set. Han havde også fortalt om hændelsen til politiet.

Rapporten lyder: „Et lysfænomen, som lyste kraftigere og kraftigere, så observatøren til sidst var nødt til at holde hænderne op for øjnene. Efter ca. 15 sekunder lød der et kraftigt brag, og lyset blev svagere. Husdyrene begyndte at reagere, før lyset kunne ses."

„Det var naboens kat, der begyndte at springe omkring og opføre sig meget uroligt," fortæller Tore Nilsson. Katten var normalt meget rolig, men i det øjeblik lyset dukkede op, reagerede den.

I Tore Nilssons tilfælde reagerede katten altså på et stort meteor, en såkaldt lyskugle. Om det var det kraftige lys eller en elektrisk forandring i atmosfæren, som fik huskatten til at være urolig, ved vi ikke.

Dyr reagerer altså ikke kun på objekter, som vi ikke kan identificere, ufoer, men også på unormale og normale naturfænomener. Et dyrs reaktion kan altså ikke være afgørende for, om det, som en observatør har set, var et ufo eller ej. Et kraftigt lys kan virke skræmmende også for en hund. Højfrekvente lyde, som mennesker ikke kan høre, kan meget vel opstå, når en ildkugle farer gennem atmosfæren.

Oprindelige kilder: Telefoninterview med Tore Nilsson den 21. februar 1991, rapportskema til FOA, Mora Tidning den 4. januar 1991, Håkan Fenandes undersøgelse og rapportskema, John Downer: Supersinnen - om dyrs og planters skjulte formåen (Wiken 1989). ■

KILDE: UFO-Aktuellt 1991, nr. 2
OVERSÆTTELSE:
Flemming Rasmussen

(SUFOIs Fotoarkiv)

Blev franskmand bortført af ufo?

AF HILARY EVANS OG MICHEL PICCIN

Kontaktede væsener fra en anden verden to unge mænd, eller bedrog de to unge mænd verden?

Kl. 05.00 den 26. november 1979 ringede telefonen på politistationen i Pontoise i udkanten af Paris. En ophidset stemme sagde: „En af mine venner er lige blevet bortført af et ufo!"

Ni timer senere, efter at han havde tilbragt hele formiddagen med at besvare spørgsmål, foretog den forsvundne unge mands ven endnu en opringning, denne gang til Radio-Tele-Luxembourg (RTL). I løbet af få timer blev historien en verdenssensation. „Cergy-Pontoise tilfældet" var på vej til at blive en af de mest berømte ufohændelser i Europa.

Inden der var gået et halvt år, havde en af Frankrigs mest kendte science fiction forfattere skrevet en bog om hændelsen. Nogle måneder senere havde en af observatørerne selv skrevet en bog om hændelsen. Der var adskillige artikler i aviserne og talrige interviews i radio og TV. Observatørerne fortalte deres historie til politiet, til journalister og alle slags undersøgelsesgrupper. Og som om det ikke var nok, arrangerede de konferencer, hvor verden fik flere detaljer og forbavsende afsløringer. Og for det ikke skulle være løgn, startede de deres eget tidsskrift for at kunne holde offentligheden orienteret om den seneste udvikling.

En dramatisk beretning

De unge mænds beretning var, for at sige det mildt, meget dramatisk. Franck Fontaine, 18 år, Jean-Pierre Prevost, 26 år, og Salomon N'Diaye, 25 år, havde alle et meget usikkert levebrød: de solgte jeans og anden beklædning på gademarkeder. Jean-Pierre og Salomon boede dør om dør i samme ejendom i udkanten af byen. Franck boede ca. 3 km fra dem.

Den nat, det hele begyndte, havde Franck sovet i sin ven Jean-Pierres lejlighed. De havde planlagt at stå tidligt op næste morgen for at arbejde på gademarkedet i Gisors omkring 60 km fra deres bopæl. Markedet åbnede ellers først kl. 08.00, men de ville af sted i god tid for at få en god plads. De var også bekymrede for deres Taunus stationcar, hvis starter ikke virkede.

De vågnede kl. 03.30, og for at blive kvikket op tog de en kop kaffe og skubbede derefter bilen i gang. Franck satte sig ind i bilen og holdt motoren i gang, mens hans venner hentede favnfulde af tøj oppe fra lejligheden. Pludselig pegede Franck på et klart, cylindrisk lys på himmelen. Da det forsvandt bag bygningen, løb Jean-Pierre ind for at hente sit kamera. Franck, der ønskede at få en bedre udsigt til objektet, kørte bilen ud fra parkeringspladsen og op på landevejen.

Hans venner, som kiggede ud ad lejlighedens vindue, så at Franck havde standset bilen. De bemærkede også, at motoren var gået i stå, hvilket betød, at de måtte skubbe bilen i gang igen. Jean-Pierre løb irriteret ned ad trapperne og råbte til Salomon, at han kunne glemme alt om kameraet, da ufoet var forsvundet. Salomon sagde, at han fra sit vindue havde set, at deres bil var indhyldet i en „lyskuppel".

Da Jean-Pierre og Salomon nåede hen til bilen, opdagede de, at bortset fra bagenden var den indhyldet i en afgrænset, lysende sky, mens adskillige små lyskugler fløj omkring den. Alle disse små kugler, på nær en, var omgivet af en større. Ud fra disse større kugler stak lysende haler, så de lignede det formodede ufo, de unge mænd så tidligere. Halerne blev opslugt af den store kugle, før den steg til vejrs og forsvandt.

Jean-Pierre og Salomon opdagede hurtigt, at Franck ikke længere var i bilen eller noget sted i nærheden. Jean-Pierre fik Salomon til at ringe til politiet. Da han stod alene og betragtede bilen, så han fænomenets sidste rester: en tilbagebleven lyskugle så ud til at skubbe til bilen, indtil døren smækkede i. Så forsvandt den lige som de andre.

Kort efter dukkede politiet op. De bad Jean-Pierre og Salomon om at henvende sig til gendarmeriet (det franske politi er en civil styrke, der ikke tager sig af ufo-observationer, men henviser den slags tilfælde til gendarmeriet, der er militært og underlagt forsvarsministeriet).

De unge mænd vendte tilbage til Jean-Pierres lejlighed omkring middag, og før de igen tog til gendarmeriet for at blive yderligere afhørt, informerede de pressen. I løbet af meget kort tid strømmede journalisterne til Cergy, gendarmeriet og de unge mænds lejlighed. I passende afstand fulgte så repræsentanterne fra forskellige ufogrupper.

I de følgende dage blev der fremsat

et væld af teorier til forklaring af Francks forsvinden. Nogle accepterede ufoforklaringen. Andre søgte en noget mere jordnær forklaring, såsom mord eller planlagt forsvinden.

Så, mandag den 3. december om morgenen, præcis en uge efter han var forsvundet, fik verden at vide, at Franck Fontaine var tilbage efter at have været gæst hos nogle ikkejordiske fremmede i en uge.

„En forvirrende drøm..."

Radio Luxembourg fik nyheden fra en meddeler, som sagde, at han havde set Franck dukke op (endnu engang indhyldet i en lyskugle) i en kålmark ved den vej, hvor han forsvandt. Lyset frembragte en silhuet, som han genkendte som Franck. Meddeleren bad radiostationen om at give gendarmeriet besked, og efterforskningen blev øjeblikkelig genoptaget.

Franck fortalte, at han troede, at han var faldet i søvn i kålmarken, og at en eller anden havde stjålet bilen, mens han sov, for da han „vågnede", var den der ikke. Der gik nogen tid, før hans venner fik ham overbevist om, at der var gået en hel uge. Franck påstod, at det eneste, han kunne huske fra den forløbne uge, var en underlig og forvirrende drøm. Senere kunne han alligevel huske nogle få detaljer fra sin bortførelse og sit ophold i et laboratorium, ja selv nogle skitser af interiøret var han i stand til at tegne.

Da der ikke var begået nogen forbrydelse, var hændelsen ikke længere en sag for myndighederne, hvorfor disse, efter at have foretaget nogle resultatløse undersøgelser, mistede interessen.

Den første mistanke

Men ufoundersøgelsesgrupperne var fast besluttet på at finde frem til sandheden. Den beretning, som er omtalt tidligere, er lavet ud fra adskillige „officielle" rapporter og erklæringer. Undersøgerne fandt dog ud af, at der fandtes mange forskellige versioner af hændelsen. Nogle af dem indeholdt endda episoder, der umuligt kunne have fundet sted som rapporteret. Disse uoverensstemmelser blev i de følgende uger og måneder noteret en efter en og efterprøvet. De detaljerede sagsakter, som den franske organisation CONTROL samlede, drejer sig om disse uoverensstemmelser og fylder en hel bog.

Både Jean-Pierre, Salomon og Franck påstod hårdnakket, at de intet kendskab havde til ufoer. Det er imidlertid en kendsgerning, at Jean-Pierres bror var lokal repræsentant for den amerikanske ufoorganisation APRO, Aerial Phenomena Research Organization. Franck havde set filmen „Nærkontakt af tredie grad" og indrømmede overfor GEPAN, Frankrigs officielle ufoundersøgelsesbureau, at han var interesseret i spiritisme.

På bortførelsestidspunktet bragte TV-program-magasinet, „Tele-Poche", en billedserie, hvori en person bliver bortført af et ufo og efter tilbagekomsten husker alt under hypnose. De øvrige detaljer falder også meget godt i tråd med Cergy-tilfældet. Da Francks påståede bortførsel fandt sted, var der et eksemplar af det pågældende magasin i lejligheden. Dertil kommer, at den samme nat, som hændelsen fandt sted, bragte fransk TV en seriøs diskussion om ufoer.

Hvis trioen ikke så ufoprogrammet den aften (det siger de, at de ikke gjorde), er deres erindring om, hvad de lavede, meget forvirrende. Deres officielle erklæringer dækker over den kendsgerning, at der var fem personer, og ikke tre, i lejligheden den aften. De to andre var Corinne, Jean-Pierres veninde, og Fabrice Joly, som var der, fordi han havde et gyldigt kørekort og havde indvilliget i at køre Taunussen til Gisors for dem.

Officielt lagde de tre vidner vægt på, at ingen af dem var kvalificerede til at køre, og at deres oprigtighed blev vist ved, at de var villige til at gå til politiet, selv om deres beretning var en tilståelse af ulovlig kørsel. Denne påstand var selvfølgelig meningsløs, hvis Fabrices tilstedeværelse var kendt. Hvorfor Fabrice ikke var vågen kl. 03.30 lige som de andre, kan der kun gisnes om, skønt det i lyset af de øvrige afsløringer ikke vil være svært at finde en sandsynlig forklaring.

Svigtende hukommelse

I beskrivelsen af den første fase af hændelsen - ufoobservationen -varierer vidnernes hukommelse meget. De så en „meget kraftig lysstråle", et „lyn" eller en „langstrakt hale". To af dem sagde, at det bevægede sig med en høj hastighed. Den tredie sagde, at det bevægede sig langsomt. Det var enten nogle få sekunder eller et til to minutter om at krydse himmelbuen, og det fløj enten fra øst mod vest, fra nord mod syd eller fra sydøst mod nordvest. Den samme forvirring præger deres beretning om de næste kritiske minutter, det centrale i hele hændelsen: hvem så hvad, fra hvor og hvornår. På det tidspunkt, da den påståede hændelse tog sin begyndelse, vendte en af ejendommens andre lejere hjem. Han fortæller, at han så to mænd stige ind i stationcar'en og køre bort - hvilket er stærkt i modstrid med de unge mænds påstande.

Selvmodsigelser

Omstændighederne omkring Francks tilbagekomst fra hans rumfærd er endnu mere selvmodsigende. Tag for eksempel telefonopringningen om Francks tilbagekomst. Radio Luxembourg hævder, at meddeleren var anonym, men Salomon, som siger, at det var ham, der foretog opringningen, påstår, at han oplyste både navn og adresse. Salomon siger, at han ringede kl. 05.30, men Radio Luxembourgs omstilling åbner først kl. 06.30. Opringningen blev registreret kort efter det tidspunkt, og kl. 06.50 lod Radio Luxembourg, efter ønske fra opringeren, nyheden gå videre til gendarmeriet.

Salomon indrømmede senere, at han ringede til Radio Luxembourg for at få den dusør, der var udlovet for nyt om Franck. Uheldigvis havde han glemt, at dusøren ikke var udlovet af Radio Luxembourg, men af Europe 1, et andet selskab. I den „officielle" beretning står der, at meddeleren, formodentlig Salomon, stod op kl. 04.30, og da han så ud ad sit vindue, så han en lyskugle. Ud af denne lyskugle kom så Franck.

Men i den lokale avis stod en helt anden version. Journalisten Iris Billon-Duplan var kommet meget tæt ind på Jean-Pierre og Salomon, mens hun undersøgte sagen. Aftenen før Francks tilbagekomst var hun sammen med hans to venner, da hun forberedte en stor artikel om sagen. Kort efter midnat gik Salomon i seng i sin egen lejlighed, der lå ved siden af. Jean-Pierre fortalte Iris, at pga. hændelsen tjente de ingen penge og havde derfor ikke råd til at købe mad. Derfor tog Iris Jean-Pierre med hjem. Her ville de afslutte artiklen, og hun ville give ham noget mad, som han så kunne tage med hjem.

Sådan var situationen, da Franck vågnede i kålmarken. Han kunne ikke få øje på sine venner, og han tog derfor hen til Jean-Pierres lejlighed og

bankede på døren, men ingen svarede (der er ingen oplysninger om Corinne, Jean-Pierres veninde, der normalt opholdt sig i lejligheden). Franck forsøgte så med Salomons dør, og ifølge Iris, var Salomon den første, der vidste, at Franck var vendt tilbage. Salomon lod Franck blive i sin lejlighed og skyndte sig hen til Iris' bopæl, hvorefter han tog Iris og Jean-Pierre med tilbage, så de kunne hilse på den hjemvendte.

Det lyder usandsynligt, at en øvet journalist som Iris har fået forkert fat i kendsgerningerne. Med mindre hun af en eller anden grund ikke fortæller sandheden, må hendes version være den foretrukne, hvilket betyder, at lyskugle-historien er løgn. Tilsyneladende har Salomon i stedet for øjeblikkeligt at ringe til politiet, fortalt medierne en noget mere sensationel version om sin vens hjemkomst, end hans venner ville bekræfte.

„...en videnskabelig undersøgelse"

Mange af disse selvmodsigelser og uoverensstemmelser blev dengang bemærket af undersøgerne, og det førte blandt ufologer til en udbredt modvilje mod at acceptere tilfældet som værende enestående. Ikke desto mindre udgav science-fiction forfatteren Jimmy Guieu det følgende år en bog om Cergy-Pontoise sagen. Før han begyndte sine undersøgelser, erklærede Guieu i et interview: „Franck Fontaine har helt sikkert været om bord i et ufo. Men det er sandt, at jeg ikke har udspurgt hans to venner. Det er også ligegyldigt, for jeg tror fuldt og fast på, at beretningen er sand."

Skønt man kan finde det svært at acceptere dette som et videnskabeligt bevis, hævder Guieu, at hans bog „ikke er opdigt, men en videnskabelig undersøgelse." Hans bog indeholder så mange nye oplysninger, at den åbner en ny dimension i sagen. Den afslører, at de ikkejordiskes mål ikke var Franck, men hans ven Jean-Pierre. Franck var, som Jean-Pierre udtrykte det, kun en „katalysator". Den virkelige kontaktperson var Jean-Pierre!

Vi fik først at vide, at Franck overhovedet intet kunne huske fra den uge, han påstår at have tilbragt ude i rummet. Men nu har han fortalt Guieu, at det kun var for at slippe af med politiet og pressen. Nu er hans hukommelse ikke så god mere, for han påstår igen, at han sov det meste af tiden. Uundgåeligt tænkte undersøgerne på at anvende hypnotisk regression, men Franck ville overhovedet ikke have noget med hypnose at gøre.

Franck Fontaine forlader her politistationen efter at være afhørt om bortførelsen. Han huskede intet om den „manglende uge".

Jean-Pierre var derimod mere end villig til at forsøge, om han under hypnose kunne huske flere detaljer. Francks ikkejordiske bortførere fik endog mulighed for at kommunikere med os jordboere. Ved at tale gennem Jean-Pierre identificerede de sig som „intelligenser fra hinsides" (Intelligences du Dehors, eller IDD). Deres talsmand var et væsen med navnet Haurrio, en venlig og snakkesalig person meget lig ufonauterne i „Nærkontakt af tredie grad".

En systematisk og objektiv præsentation af kendsgerningerne er en mangelvare i Guieus bog. I stedet får vi en bog, der er skrevet på en fortællende og irriterende fransk facon, rig på retoriske spørgsmål, begejstringsudbrud og sætninger afsluttende med tankevækkende prikker. Og de tilfælde, som han beretter om, bliver hurtigt meget bizarre, selv om de begynder meget troværdigt: Mens de andre stadig sov, stod Jean-Pierre pludselig ansigt til ansigt med tre uhyggelige væsener, hvoraf de to af dem var zombies. Jean-Pierre har været teleporteret til et mystisk møde i Marseilles. Jean-Pierre har været til et hemmeligt møde i en nedlagt jernbanetunnel i bjergene. Nu er det ikke Franck, men Jean-Pierre, der har hovedrollen.

Sandheden om Cergy-Pontoise sagen?

Jean-Pierres egen bog, udgivet i 1980, hævdes at indeholde „sandheden om Cergy-Pontoise sagen". Om dette er rigtigt, er stadig et åbent spørgsmål, men bogen er virkelig bemærkelsesværdig, da omtale af hans venner undgås på en meget behændig måde. En læser, der ikke kender noget til sagen, vil aldrig gætte på, at det oprindeligt var Franck, der var hovedpersonen.

Mens Guies bog er virkelig professionelt skrevet, er Jean-Pierres usammenhængende og amatøragtig. Den er let læselig, men ikke så overbevisende. I det store og hele indeholder bogen et usammenhængende rodsammen af „visdom" overbragt af IDD, kædet sammen med et stænk „saglige" erklæringer, der, skønt de kan bydes velkomne som værende yderst jordbundne i et miskmask af uklarhed, kun er med for at skærpe troværdigheden. Tag for eksempel Jean-Pierres udflugt til det hemmelige møde i Bourgh-de-Sirod i Jura-bjergene:

En dag i december 1979, kort efter at Franck vendte tilbage, henvendte en fremmed sig til Jean-Pierre og tilbød ham at komme med til Bourg-de-Sirod. En handelsrejsende påstår, at han blev dirigeret til Jean-Pierres dør af en usynlig kraft. Ikke blot kendte han ikke Jean-Pierre, han havde heller ingen grund til at formode, at den unge mand havde nogen grund til at tage til Bourg-de-Sirod, en afsidesliggende landsby over 300 km borte, nær grænsen til Svejts. Jean-Pierre, der ikke havde planlagt en sådan rejse, accepterede ikke desto mindre den fremmedes tilbud som et tegn fra sine ikkejordiske kontakter. Den handelsrejsende efterlader Jean-Pierre i Bourg-de-Sirod og aftaler at hente ham næste dag, så han kan komme hjem igen.

Jean-Pierre begiver sig så mod tunnellen. Foran den træffer han syv unge mænd samlet omkring et bål. En af de unge mænd kender hans navn. Denne unge mand er fra Sahara og har for nylig skrevet til ham. Det viser sig, at alle de unge mænd er kontaktpersoner udvalgt af IDD. De er sat stævne fra forskellige dele af verden til en slags møde. Selvfølgelig ankommer Haurrio.

Han fortæller dem, at dette møde er arrangeret for at forberede dem på deres mission som ambassadører for den nye tænkning. Derefter tager en smuk IDD-kvinde dem med en tur ind i tunnellen, som de ikkejordiske bruger som base. Jean-Pierre ser her adskillige fartøjer magen til det, han så som barn (for vi får nu at vide, endda meget grundigt, at fra overhovedet ikke at være interesseret i ufoer, som han fortalte politiet og pressen, har Jean-Pierre ofte set dem).

Under mødet takkede Haurrio kontaktpersonerne, for at de havde gjort sig den ulejlighed at komme til Bourg-de-Sirod, et ikke alt for tilgængeligt sted fra fjerne egne af kloden. Læserne vil nok undre sig over, hvorfor IDD ikke teleporterede den lille gruppe af kontaktpersoner, når de var i stand til at bortføre Franck i en lysende sky og teleportere Jean-Pierre til Marseilles. At komme til Bourg-de-Sirod fra Sahara måtte være en frygtelig rejse, selv for en person udstyret med alle slags kreditkort. Jean-Pierre kommer ikke ind på dette spørgsmål, og det ser heller ikke ud, som om at de unge mænd har haft svært ved at komme frem.

Den næste morgen træffer Jean-Pierre sin hjælpende handelsrejsende, der venter på at køre ham tilbage til Cergy. I bogen omtaler han ikke sine venner, kontaktpersonerne, skønt man nok må mene, at de havde en del at tale om på en lokal café over en kop kaffe og en croissant, før de påbegyndte deres lange rejse hjem til Sahara, Sverige, Spanien, eller hvor de nu kom fra.

Det er beklageligt, men den slags spændende hændelser er sjældne i Jean-Pierres bog. I det store og hele indeholder bogen kun Haurrios prædikener om, hvad vi jordboere må gøre, inden det er for sent. Jean-Pierre fastholder selv, at „hverken vidnesbyrd eller beviser er nødvendige for at udbrede sandheden.“ Han omtaler den berømte (berygtede) kontaktperson George Adamski (endnu engang viser det sig, at han er bedre orienteret om ufo-fænomenet, end han oprindeligt ville indrømme), og han skriver: „Har det på nuværende tidspunkt nogen betydning, om man ved, hvor det virkelige liv ender, og fantasien begynder? Er det ikke vigtigere at tage meddelelsernes indhold i betragtning?“ Jean-Pierre synes at fortælle os, at i hans egen beretning er grænsen mellem virkelighed og fantasi ikke så skarpt trukket op.

På intet sted er de andre kontaktpersoners identitet nævnt. Tør vi håbe på, at hver af de andre har i sinde at udgive deres „sande“ version af sagen? Der er heller ingen, der har sporet den handelsrejsende, der så belejligt kom forbi og tog Jean-Pierre med til mødet i Bourg-de-Sirod. I bogen er der et kort over det sted, hvor mødet fandt sted, med en præcis angivelse af tunnellen/ufo-basens placering; men før I begiver jer af sted for ved selvsyn at se stedet, skal I lige advares om, at IDD har deres metoder til at beskytte sig mod nysgerrige besøgende.

Da Jean-Pierre fulgtes med Franck, kunne han ikke finde stedet, og da han spurgte de lokale beboere om vej, ændredes deres venlighed til en forlegen tavshed eller klodset vigen uden om, som om emnet var tabu. På et senere tidspunkt fortalte hans ikkejordiske venner ham, at hvis han havde været stærk nok i troen, kunne han meget let have spadseret igennem den illusoriske, stenlignende skærm, som havde narret ham til at tro, at tunnellens indgang var en solid sten.

Sammenkogt nonsens med et politisk motiv

Et så bemærkelsesværdigt og så meget omtalt ufotilfælde viser sig i stor udstrækning at være sammensat af fiktion og bedrageri. Stillet overfor sådan en gang sammenkogt nonsens, hvilken forklaring er så nærmest? Måske den følgende:

Jean-Pierre havde ry for at være en practical joker, fortalte undersøgerne fra CONTROL. „I kan bande på, at jeg kunne klovne! Jeg elskede at lave numre.“ Øjensynligt fik franskmændenes udbredte interesse for ufoer, anskueliggjort af TV og ugebladsartikler, tillige med den på den tid populære film „Nærkontakt af tredie grad“ (hvori der er et møde med et ufo og dets besætning i en afsidesliggende bjergegn) ham straks til at iscenesætte et svindelnummer. Det kan også være, at han ville lave sjov på sin brors bekostning. Broderen var tilsyneladende en seriøs ufolog.

Var hele sagen kun drengestreger? Nej, og det er det, der gør Gergy-Pontoise sagen særlig interessant. Jeg mener, at under den geniale forestilling overtalte han sine venner til at spille med. Jean-Pierre havde nemlig et ganske særligt motiv. Vi ved, at han altid har været politisk aktiv. Han har endda været i fængsel for at uddele antimilitaristisk propaganda, mens han var indkaldt. (Meget betegnende overdriver han dette meget stærkt. Han påstår, at han sad to år i fængsel; i virkeligheden var det kun 30 dage). Igennem hele sin bog hævder han, at myndighederne er efter ham på grund af hans anarkistiske overbevisning. Han betegner sig selv som en fjende af det bestående, og han lader antyde, at IDD valgte at kontakte ham, fordi de bifaldt hans antiautoritære synspunkter.

Da det gik op for ham, at hans simple spøg hurtigt havde fået omfang af en forsidehistorie, fandt han ud af, at han nu havde en enestående chance for at få udbredt sin „filosofi“. Ved at forme sine ideer som ikkejordisk kommunikation, var han sikker på, at folk ville høre på ham, da de ellers aldrig ville lytte til en ung gadehandler. Ved at bruge Haurrio som talerør, sikrede han sine ideer autoritet, hvilket skjulte - i det mindste for de troende - hvor banale hans ideer egentlig var.

Hvor velovervejet var denne fremgangsmåde? Jeg mener, at Jean-Pierre i stor målestok narrede sig selv. Men jeg tror også, at da han sagde, at indholdet i Adamskis meddelelser var af større betydning end hans kontakters meddelelser, fremlagde han en retfærdiggørelse af sine egne falsknerier. ■

KILDE: FATE Magazine, årgang 35 nr. 10; P.O.Box 64383, St. Paul, MN 55164-0383, USA.

OVERSÆTTELSE:
Flemming Rasmussen

BEARBEJDELSE:
Kim Møller Hansen

De så forsvundet pilot

I mere end 12 år har Paul Norman forsøgt at finde frem til sandheden om tilfældet Frederick Valentich. Som bekendt forsvandt den unge pilot den 21. okt. 1978 på mystisk vis, efter at han over radioen havde fortalt om et grønt, lysende objekt, som svævede over hans lille Cessna fly.

Nu er det lykkedes Norman at lokalisere en ny gruppe på fem vidner, som den pågældende aften så et lille privatfly med et grønt, lysende objekt svævende over sig.

Man har tidligere talt med vidner, som har set Valentichs fly, og vidner som har set et grønligt, lysende objekt, som svævede i luften, men ingen har kunnet bekræfte sammenhængen mellem de to genstande. Norman har interviewet tre af de fem nye vidner, som ikke tidligere har berettet om hændelsen. ■

Bo Nielsen

De flyvende trekanter

Også i Schweiz har man observeret en af de utallige flyvende trekanter. Ved 8 tiden om morgenen den 23. februar 1991 så flere vidner i Viganello og Chiasso et mørkt, trekantet objekt svæve rundt i omkring 20 min. Pludselig bevægede objektet sig med stor hastighed i sydlig retning mod Italien. På undersiden havde objektet to lysende punkter.

Efter nogle måneders stilhed har rapporterne om de belgiske trekantobservationer i januar 1991 fået et nyt opsving. Paul Vanbrabant mener, at den nye rapportbølge har stået i skyggen af krigen i Den Persiske Golf.

SOBEPS får nu i gennemsnit 10 rapporter ind pr. døgn. Et højdepunkt i antallet indtraf den 12. marts, da en lang række detaljerede rapporter om nærobservationer over tætbebyggede områder, fortrinsvis i den fransktalende del af det sydlige Belgien, blev optaget.

En del af trekanterne er observeret i en afstand af kun 10 m og med en slags lyskastere svirpende frem og tilbage foran vidnerne. Der er flere vidner, som har set, at trekanterne er opløst i det tomme intet foran dem. SOBEPS har i øjeblikket 45 aktive folk i marken, men det er langtfra nok til at klare den store mængde af rapporter, som strømmer ind. ■

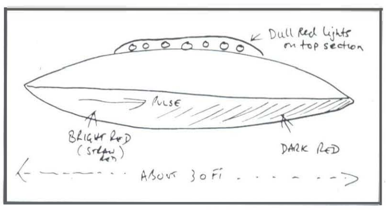
Bo Nielsen

Rockgruppe inspireret af ufo

Mange kender sikkert rockgruppen „The Moody Blues", der i slutningen af 60'erne og begyndelsen af 70'erne henrykkede mange med deres melodiske musik. Men hvor mange ved, at en stor del af deres musik er inspireret af en ufooplevelse?

For nylig har et af gruppens medlemmer, Graeme Edge, fortalt om en oplevelse, som gruppen havde i efteråret 1967. På det tidspunkt var gruppen på vej tilbage til London efter en koncert i Carlisle - og i modsætning til den almindelige opfattelse af rockmusikere, var de faktisk ædru!

Mens de kørte på hovedvej A6, så de omkring kl. 2 om natten et klart lys bag dem. Graeme Edge troede dog, at der var tale om et advarselslys på toppen af en mast, men da lyset blev ved med at være der, besluttede de at standse bilen.

På det tidspunkt var lyset lige omkring bilen, og på et tidspunkt kom det lige over bilen og landede i en mark tæt ved vejen. De skyndte sig ud af bilen og iagttog det cigarformede objekt med syv røde lys på toppen. På én gang blev de grebet af panik og forlod hastigt stedet i bilen, mens objektet stadig kunne ses bag dem.

Indtil dette tidspunkt havde gruppen udgivet pladen „Go Now". Men i 1968 - efter deres ufoobservation - fik gruppen et mere „kosmisk præg" over deres musik, og de fik et afgørende gennembrud med den kosmisk inspirerede plade „Days of Future Passed", som senere blev fulgt op af plader som „On a Treshold of a Dream" og senest „Long Distance Voyager". ■

KILDE: FSR, Vol 36, No. 2 (1991)

Per Andersen

Store penge til UFO-forskning

Robert Bigelow fra Las Vegas og en anden, anonym, giver har skænket tilsammen 200.000 US$ (ca. 1,2 mill. kr) til udforskningen af bortførelsestilfælde. Man skal forsøge at fastslå, hvor stor en del af USA's befolkning, som har oplevet at blive taget om bord i et fremmed rumskib.

Projektet ledes af Budd Hopkins og dr. David M. Jacobs. For nylig arrangerede deen konference i Pennsylvania for 50 indbudte forskere, deriblandt fire mænd og fire kvinder, som fortalte om deres erfaringer i forbindelse med bortførelser.

Det amerikanske Fund for UFO Research bruger endvidere 17.000 US$ (ca. 105.000) kr. på et delprojekt for at få større kendskab til den påståede nedstyrtning ved Roswell. ■

Bo Nielsen

Først var der 25...

Det kan ikke have været særligt morsomt at være britisk videnskabsmand i 80'erne. En opgørelse viser nemlig, at 25 videnskabsmænd i England led en unaturlig død i perioden fra 1982 til 1988. Af de 25 uheldige omkom syv ved antagede ulykker og yderligere seks begik tilsyneladende selvmord. Men hele otte sager står stadig som uopklaret, og to personer er helt forsvundet.

Blandt de uopklarede sager er Jonathan Wash, der arbejdede for firmaet GEC. Han faldt i 1985 tilsyneladende ned fra et hoteltag, mens han arbejdede for British Telecom på Elfenbenskysten.

Et andet åbent tilfælde hændte i 1987, hvor videnskabsmanden Peter Peapell blev fundet død i sin garage under bilen med motoren kørende. Var det selvmord? Det er diskutabelt, da der ikke blev fundet et selvmordsbrev, og eksperimenter har godtgjort, at han ikke selv har kunnet placere sig under bilen i den position, hvor han blev fundet.

Også Shani Warren fra firmaet Micro Scope (senere købt af GEC) kom uheldigt af dage. I april 1987 blev hun fundet druknet på en halv meter vand. Da hun blev fundet, var hun kneblet og bundet på hænder og fødder. Først blev „selvmord" foreslået af myndighederne (!), men det blev dog ændret til „et åbent tilfælde".

Der har selvfølgelig været en del spekulationer i den engelske presse om den mulige sammenhæng mellem dødsfaldene, og der er endda skrevet en bog om emnet. Først tænkte man på en forbindelse til Pakistan, da et par af de første tilfælde omhandlede personer fra Pakistan. Men nu samler interessen sig om firmaet Marconi og dets moderselskab GEC.

Ser man ned over listen over døde, opdager man nemlig, at otte af personerne enten var ansat ved eller havde tilknytning til firmaet Marconi, og yderligere to havde tilknytning til moderselskabet GEC. Marconi er et stort, engelsk firma, der bl.a. udfører hemmelig forskning for militæret, og som er involveret i det amerikanske „Star Wars" program. Og forbindelsen mellem dødsfaldene kunne netop være dette kontroversielle forskningsprogram.

Det sidste skud på stammen af teorier er dog fremsat af Gordon Creighton i bladet FSR: Gad vide om ikke en udenjordisk intelligens har en finger med i spillet? Men mon ikke man i første omgang skal slå koldt vand i blodet og søge efter en mere jordnær forklaring. Og „statistisk tilfældighed" kunne være en forklaring. Af de 10 tilfælde med tilknytning til Marconi, kan seks faktisk ligne selvmord, og tre kunne være ulykker, mens et enkelt tilfælde tyder på mord. Betragtet over en 7-års periode, er disse antal så unaturlige for et firma af Marconi's størrelse? „Statistisk tilfældighed" er ofte et svært begreb et håndtere. Hvem vil f x sige, at det er tilfældigt, hvis tallene 1, 2, 3, 4, 5, 6 og 7 blev udtrukket i Lotto? Men reelt set er denne kombination præcis lige så sandsynlig som enhver anden kombination! ■

KILDE: FSR, Vol 36, no. 2 (1991)

Per Andersen

Officiel adresse

Skandinavisk UFO Information (SUFOI)
Postboks 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25 Tlf. 86 28 90 61
Normal ekspeditionstid: Kl. 18-23.

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufo-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observations-beretninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.
2) Det er SUFOIs opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.
3) Ved et ufofænomen forstår vi et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.
4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet. Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd. Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

Daglig ledelse

Peter Nørgård (formand, rapportcentral), Møllegade 7, 1.tv., 8600 Silkeborg. 86 80 13 15.
Per Andersen (næstformand), Klingseyvej 28, 2720 Vanløse. 31 71 96 64.
Flemming Rasmussen (næstformand), Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 59 20.

Øvrige repræsentantskab

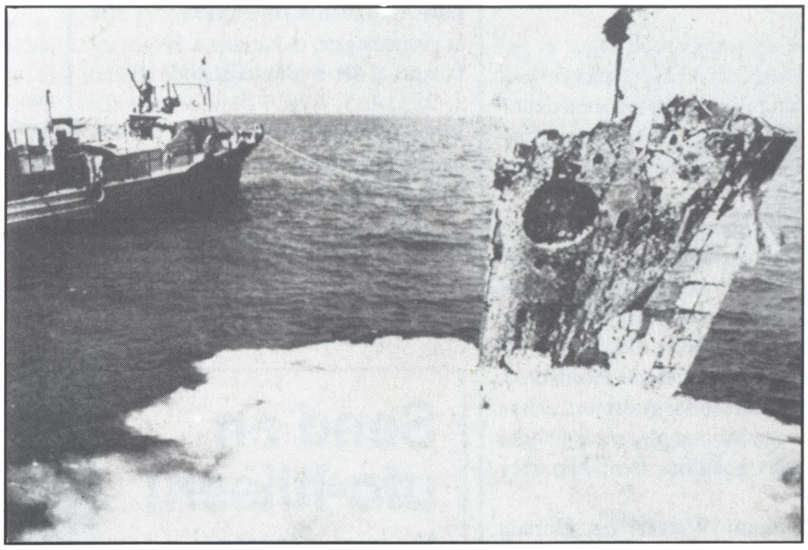
Jørgen Bengtvig (arkivar), Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. 42 64 44 69.
Torben Birkeholm Ådalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 98 14 70 97.
Karin Bøger, Mariehøj 244, 2990 Nivå.
Jan Hansen (medlemsarkiv), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.
Kim Møller Hansen (fotoafdeling), Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted
Toke Haustrup, Tollundvej 13, 8600 Silkeborg. 86 85 11 85.
Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 53 94 11 69.
Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N-5030 Landås, Norge. - 05 28 01 26.
Frank Lerbæk, Græskæmnervej 12, 5700 Svendborg. 62 21 39 46. Fax: 62 21 39 45.
Marianne Pedersen, Blommegrenen 71, 1. tv., 5220 Odense SØ. 65 93 10 23.
Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.
Bo Nielsen, (alarmcentral), Kunnerupvej 21, Kolt, 8361 Hasselager. 86 28 38 71.
Arne S. Petersen, Magleparken 54, 1.tv., 2750 Ballerup. 42 97 80 76.
Jann E. Stausholm, Teisensvej 8, 9400 Nørresundby. 98 17 85 39.
Inge H. Svane, Mejlbyvej 610 D, Hårup, 8530 Hjortshøj. 86 99 92 39.

Flight 19 forsvundet igen?

Næppe var deadline overskredet for forrige udgave af UFO-NYT, før der igen kom nyt frem om de fem Avenger-fly, der angiveligt var fundet ud for Floridas kyst i maj måned i år.

Fundet vakte stor opmærksomhed verden over, idet der sandsynligvis kunne være tale om de fem Avenger-fly fra »Flight 19«, der på mystisk vis forsvandt den 5. december 1945, og som har været med til at cementere myten om Bermuda-trekanten.

Som det blev nævnt i den udførlige artikel »Er Bermuda-flyene fundet?« i UFO-NYT, er der tale om en af de mest undersøgte og ejendommelige hændelser i Bermuda-trekanten. Fundet af de fem fly ville derfor kunne give anledning til revurderinger af de gamle undersøgelsesrapporter.

Vragresterne fra et Avenger-fly bjærges i februar 1987, 20 miles ud for Key West. FOTO: FORTEAN TIMES

Regeringens ejendom

Efter fundet havde en talsmand fra Det amerikanske Justitsministerium ellers givet udtryk for, at de fundne flyvrag var regeringsejendom og derfor skulle overgives til myndighederne.

Nyheden om fundet af flyene kom da også frem i forbindelse med, at eftersøgningsfirmaet Scientific Search Project ville have deres fund registreret ved en domstol i Miami, Florida.

Iflg. projektleder Graham Hawkes fra Scientific Search Project troede man, at man havde fundet »Flight 19«, fordi der var tale om fem Avenger-flyvrag på næsten samme sted på havets bund. Desuden var et af flyene påmalet nr. 28, hvilket er samme nr. som et af flyene fra »Flight 19« havde.

Men efter et par ugers forløb måtte man dog erkende, at man alligevel ikke havde opdaget de berømte, forsvundne fly.

Det var torpedomål

Eftersøgningsholdets arkæolog, Ted Darcy, fra flybjærgningsfirmaet Wreckfinders i Kailuna, Hawai, bekræftede, at der var tale om en anden type Avenger-fly, der i dette område var sænket allerede mellem 1943 og november 1945. Disse fly blev på daværende tidspunkt anvendt i forbindelse med skydeøvelser som torpedomål for andre lavtflyvende Avenger-fly.

Andre pressemeddelelser fra juni måned i år fortalte, at der alene i området ud for Floridas kyst var gået mere end 130 Avenger-fly tabt i tidens løb. Det er derfor ikke så ejendommeligt, at man finder fem fly nogenlunde samlet inden for samme område.

Mysteriet om »Flight 19« blev altså ikke løst i denne omgang, selv om oplysningerne fra starten så særdeles lovende ud. □

Ole Henningsen.